ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ : ಏಕೆ ಬೇಡ ?

ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಗಭೂಷಣ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಪಂಪ ಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೮

ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ೭೩ನೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಪ್ರಕಟಣೆ

ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಏಕೆ ಬೇಡ?

ಡಿ.ಎಸ್. ನಾಗಭೂಷಣ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ
ಬೆಂಗಳೂರು – ೫೬೦೦೧೮

ONDANE TARAGATIYINDA
ENGLISH KALIKE : EKE BEDA
by : **Sri D.S. Nagabhushana**
Published by : **Kannada Sahitya Parishat**
Pampa Mahakavi Road, Chamarajapet, Bangalore - 560018
Pages : vii + 50 Price : Rs. **30=00 : 2007**

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ	:	೨೦೦೭
ಪ್ರತಿಗಳು	:	೧೦೦೦
ಬೆಲೆ	:	ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳು

ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ೭೪ನೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಪ್ರಕಟಣೆ

ಮುದ್ರಣ : ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ. ಅಚ್ಚುಕೂಟ ಆಫ್‌ಸೆಟ್ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು,
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು - ೧೮

ಅಖಿಲ ಭಾರತ ೭೩ನೆಯ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನ - ಶಿವಮೊಗ್ಗ
ಸ್ವಾಗತ ಸಮಿತಿ

ಶ್ರೀ ಬಿ.ಎಸ್. ಯಡಿಯೂರಪ್ಪ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎಸ್. ಈಶ್ವರಪ್ಪ, ಹಿರಿಯ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು.
ಶ್ರೀ ಡಿ.ಹೆಚ್. ಶಂಕರಮೂರ್ತಿ, ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಂಗಾರಪ್ಪ, ಲೋಕಸಭಾ ಸದಸ್ಯರು
ಪ್ರೊ. ಬಿ.ಎಸ್. ಶೇರಿಗಾರ್, ಕುಲಪತಿಗಳು, ಕುವೆಂಪು.ವಿ.ವಿ
ಶ್ರೀ ಟಿ.ಕೆ. ಅನಿಲ್‌ಕುಮಾರ್, ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷರು, ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿಗಳು
ಶ್ರೀ ಅರುಣ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಜೇಜಿ, ಜಿಲ್ಲಾ ರಕ್ಷಣಾಧಿಕಾರಿಗಳು
ಡಾ. ಬೋರೇಗೌಡರು, ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಣಾಧಿಕಾರಿಗಳು
ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರಭಟ್ಟರು, ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳು
ಶ್ರೀ ಡಿ. ಮಂಜುನಾಥ್, ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಕಸಾಪ, ಪ್ರಧಾನಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿ ಸದಸ್ಯರು

ಪ್ರೊ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ (ಚಂಪಾ), ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಜರಗನಹಳ್ಳಿ ಶಿವಶಂಕರ್, ಬೆಂಗಳೂರು
ಡಾ. ಎಚ್. ಜಯಮ್ಮ ಕರಿಯಣ್ಣ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಪುಂಡಲೀಕ ಹಾಲಂಬಿ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಶ್ರ.ದೇ ಪಾರ್ಶ್ವನಾಥ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರಾಮಲಿಂಗೇಶ್ವರ (ಸಿಸಿರಾ), ಬೆಂಗಳೂರು ಗ್ರಾಮಾಂತರ
ಶ್ರೀ ಎನ್.ಎಸ್. ರಾಮಪ್ರಸಾದ್, ಕೋಲಾರ
ಶ್ರೀ ಆರ್.ಎಸ್. ಸದಾನಂದ, ತುಮಕೂರು
ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎಂ. ವೀರೇಶ್, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ
ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಎಚ್. ಹೂಗಾರ್, ದಾವಣಗೆರೆ
ಶ್ರೀ ಡಿ. ಮಂಜುನಾಥ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ
ಶ್ರೀ ಮಾನಸ, ಮೈಸೂರು
ಶ್ರೀ ಮಲೆಯೂರು ಗುರುಸ್ವಾಮಿ, ಮೈಸೂರು
ಶ್ರೀ ಹೆಚ್.ವಿ. ಜಯರಾಂ, ಮಂಡ್ಯ
ಶ್ರೀ ಟಿ.ಪಿ. ರಮೇಶ್, ಕೊಡಗು
ಶ್ರೀ ಎಚ್.ಬಿ. ರಮೇಶ್, ಹಾಸನ

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ವಿ. ಶ್ರೀವತ್ಸ ಹುಲಸೆ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಪ್ರದೀಪ ಕಲ್ಕೂರ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ
ಶ್ರೀ ಯು. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಹೊಳ್ಳ, ಉಡುಪಿ
ಶ್ರೀ ಮೋಹನ ಬಸವನಗೌಡ ಪಾಟೀಲ, ಬೆಳಗಾವಿ
ಶ್ರೀ ಬಿ.ಎಂ. ಪಾಟೀಲ, ಬಿಜಾಪುರ
ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವನಾಥ ವಂಶಾಕೃತಮಠ, ಬಾಗಲಕೋಟೆ
ಡಾ. ಮಧು ವೆಂಕಾರೆಡ್ಡಿ, ಧಾರವಾಡ
ಶ್ರೀ ಅ.ಸಿ. ಹಿರೇಮಠ, ಹಾವೇರಿ
ಪ್ರೊ. ಕೆ.ಬಿ. ತಳಗೇರಿ, ಗದಗ
ಶ್ರೀ ರೋಹಿದಾಸ ನಾಯಕ, ಉತ್ತರಕನ್ನಡ
ಶ್ರೀ ವೀರಭದ್ರ ಸಿಂಪಿ, ಗುಲ್ಬರ್ಗ
ಡಾ. ಜಗನ್ನಾಥ ಹೆಬ್ಬಾಳೆ, ಬೀದರ
ಶ್ರೀ ಕ.ಮ. ಪುರದ, ರಾಯಚೂರು
ಶ್ರೀ ಶೇಖರಗೌಡ ಮಾಲಿಪಾಟೀಲ, ಕೊಪ್ಪಳ
ಶ್ರೀ ನಿಷ್ಠಿ ರುದ್ರಪ್ಪ, ಬಳ್ಳಾರಿ
Sri H.B.L. Rao, Navi Mumbai
Sri I.V. Bhatta, Kasaragod
Sri C. Ramaswamy, Chennai
Sri H. Ramachandrappa, Ananthpura
ಧರ್ಮದರ್ಶಿ ಹರಿಕೃಷ್ಣ ಪುನರೂರು, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ
ಪ್ರೊ. ಕೆ.ಎಸ್. ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್, ಬೆಂಗಳೂರು
ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲಾಖೆ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀಮತಿ ಬಿ.ಟಿ. ಲಲಿತಾನಾಯಕ್, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಕೆ. ಪ್ರಭಾಕರ ರೆಡ್ಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಡಾ. ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಡಾ. ಕರೀಗೌಡ ಬೀಚನಹಳ್ಳಿ, ಬಳ್ಳಾರಿ(ಹಂಪಿ ವಿ.ವಿ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ)
ಡಾ. ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯ, ಬೆಂಗಳೂರು (ಬೆಂಗಳೂರು ವಿ.ವಿ. ಪ್ರತಿನಿಧಿ)

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ನುಡಿ

ಕಳೆದ ತೊಂಬತ್ತೊಂದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾಡು-ನುಡಿ-ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬದ್ಧ ಕಂಕಣವಾಗಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು. ಪಂಚಕೋಟಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಏಕೈಕ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರುವ ಪರಿಷತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬದುಕಿನ ಬಹುಮುಖೀ ಆಯಾಮಗಳಿಗೆ ಆಲೋಚನೆ - ಅಕ್ಷರ - ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ.

ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟನೆ, ಪರಿಷತ್ತು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಮುಖ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಸೃಜನಶೀಲ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲದೆ ಸೃಜನೇತರ ವಲಯದ - (ಅಂದರೆ, ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿಘಂಟು, ಚರಿತ್ರೆ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನ, ಮನೋವಿಜ್ಞಾನ, ಪರಿಶೋಧನೆ, ತತ್ವವಿಚಾರ, ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ, ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ವಿಮರ್ಶೆ, ಜಾನಪದ, ಸಂಶೋಧನ, ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ... ಹೀಗೆ) ಹಲವಾರು ಜ್ಞಾನಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಕೃತಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕುಲಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲಪುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶ.

ಡಿಸೆಂಬರ್ ೨೦೦೬ರಲ್ಲಿ ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿರುವ ೭೩ನೆಯ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಂಗವಾಗಿ, ೭೩ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದೆಂದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಕಟನಾ ಸಮಿತಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತು. ಈ ಯೋಜನೆಯ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಆರ್ಥಿಕ ಅನುದಾನ ನೀಡಿದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರು. ಈ ಕೃತಿಯ ಲೇಖಕರಿಗೆ ನಾವು ಆಭಾರಿ. ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ ಮುದ್ರಣಾಲಯದವರಿಗೂ ಹಾಗೂ ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸದ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ನಮ್ಮ ವಂದನೆಗಳು.

ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ (ಚಂಪಾ)
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಲೇಖಕನ ಮಾತು

ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದೆ. (ಇದರ ಹಿಂದೆ, ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಗಾಗಿ ಹೊಸ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಕ್ಷೆ ಎಂಬ ವಿಶ್ವ ಬ್ಯಾಂಕ್ ವರದಿ ನಂ. ೨೪೨೦೮- ಐ.ಎನ್.ನಲ್ಲಿನ ತೀರ್ಮಾನ ಶಿಫಾರ್ಸುಗಳ ಒತ್ತಡವೂ ಇದ್ದೀತು) ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂಬಂತೆ, ಇತ್ತೀಚಿನವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ಜನ ಜೀವನದ ಸರ್ವಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದ ಕೆಲವು ಸಾಹಿತಿಚಿಂತಕರ ಗುಂಪೊಂದು, ಈಗಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮಾರಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುವ ಸರ್ವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ, ಸರ್ಕಾರದ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಅದರ ಪರವಾಗಿ ಚಳುವಳಿ ಸಂಘಟಿಸಲೂ ಮುಂದಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಜಾತಿವರ್ಗಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೂ ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿವೆ. ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಆತ್ಯಂತಿಕವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯದ ಮೂಲಾಧಾರಗಳನ್ನೇ ಸಡಿಲಿಸಿ, ಅದರ ಒಟ್ಟಾರೆ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನೂ, ಸೃಜನಶೀಲತೆಯನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ,ಈ ಮೂಲಕ ಆರಂಭವಾಗುವ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಅಪ್ರಸ್ತುತೀಕರಣವು ಒಂದು ಜ್ಞಾನ ಪರಂಪರೆಯ ಹಲವು ಜ್ಞಾನಕೋಶಗಳ ನಾಶದ ಆರಂಭ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಲಿಕ್ಕಾಗದಷ್ಟು ನಾವು ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದೇವೆ.ಇಂತಹ ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ-ಎಚ್ಚರಿಕೆಗಳ ಪರಿಣಾಮವೋ ಏನೋ ಎಂಬಂತೆ ಸರ್ಕಾರದ ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ, ಹೊಸ ಸಮ್ಮಿಶ್ರ ಸರ್ಕಾರ ದಿಢೀರನೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅಧಿಕೃತ ಆಜ್ಞೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿ ಕನ್ನಡ ಜನಮನದಲ್ಲಿ ಸಂಚಲನ ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ.

ಈ ಕುರಿತು ನನ್ನ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು, ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವಿಚಾರ ಸಂಕಿರಣಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದನ್ನು, ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.ಇವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ,ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಶ್ನೆ- ವಾದಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲು ಬರೆದುವಾದವುಗಳಿಂದ,ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರಬಹುದಾದ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳ ಪುನರಾವರ್ತನೆಗೆ ಕ್ಷಮೆ ಇರಲಿ.

-ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಗಭೂಷಣ

ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಏಕೆ ಬೇಡ ?

೧. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ: ಹೊಸ ಗೊಂದಲ ಬೇಡ

ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆ, ಸಂಚಲನವನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಂಡಿಸಿತು ಎನ್ನುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ, ಸಂಬಂಧಿತ ಸಚಿವರ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಆಲೋಚನೆಗಳಂತೆ ತೋರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ಹೊರತಾಗಿ, ಮತ್ತಾವ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಅಥವಾ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಘಟನೆಯ ಸುಳಿವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಅನೇಕ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಗುಂಪುಗಳು ತಂತಮ್ಮದೇ ವಾದ ಸರಣಿಯನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾ, ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಅಥವಾ ವಿರೋಧಿಸುವ ನಿಲುವು ತಾಳುತ್ತಿವೆ. ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಾವುದೇ ಸರ್ಕಾರದ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯ ಅತಿ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಅಂಶವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇಂತಹ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಯಾವುದೇ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಅಥವಾ ತಜ್ಞ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಘಟನೆಯ ಸಿದ್ಧತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚರ್ಚೆಗೆ ಇಡುವುದು, ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತ ಸರ್ಕಾರದ ಹವ್ಯಾಸಿ ಮನೋಭಾವದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆಯಷ್ಟೇ ಎಂದು ಹೇಳದೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಈ ಕುರಿತ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚರ್ಚೆ, ಗೊಂದಲದ ಗೂಡಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಪಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಉಚ್ಚನ್ಯಾಯಾಲಯ ನೀಡಿರುವ ತಡಾಯಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವ ನಿರಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಈಗ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವರು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪರವಾಗಿ ವಾದಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೂ ಈ ನಿರಾಸಕ್ತಿಯ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯ ಹಿಂದಿರಬಹುದಾದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪರವಾದ ವಾದವು, ಮಾತೃಭಾಷಾ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಿ ಏಕರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಯತ್ನಿಸದೇ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೇ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಜಾರಿಗೆ ತರಲು ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ನವ ಶಿಕ್ಷಣೋದ್ಯಮಿಗಳು ಹಾಗೂ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಿಗಳು ಹೇರುತ್ತಿರಬಹುದಾದ

ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದಾದ ಸಾಧ್ಯತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುವುದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಹೊಸ ಅಥವಾ ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ ನೀತಿಯನ್ನೂ ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುವ 'ವಾಸ್ತವಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆ'ಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವ 'ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ' ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಏಕರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಹೇಗೂ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪರ ವಾದಿಸುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಏಕರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿ ಅಥವಾ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡುವುದು ತುರ್ತು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲವಲ್ಲ...... ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚರ್ಚೆಗೆ ಇಟ್ಟಿರುವುದರ ದೂರಗಾಮಿ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಇದೇ ಇರಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯ ಹಿಂದೆ ಕೇವಲ ಸಚಿವರ ಅಥವಾ ಸಂಪುಟ ಸದಸ್ಯರ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು 'ಹೊಸ' ಅಥವಾ 'ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ'ಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸರಿಯೆನಿಸೀತು?

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಇಂದಿನ ಹೊಸ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಥವಾ ಈ ಕ್ರಮದ ಮೂಲಕ ಪೋಷಕರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ತಣಿಸಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದು ಎನ್ನುವ ವಾದಗಳು, ನಗ್ನ ನೃತ್ಯ ಮಾಡಬಯಸುವವರು ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಳಚಿ ಎಸೆಯಲು ನೆಪ ಹುಡುಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಷ್ಟೆ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ, ಮೆಕಾಲೆ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಮ್ಮ ಔಪಚಾರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದಿದ್ದು; ಹಾಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂಬಂತೆಯೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕಲಿತವರೆಲ್ಲರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು. (ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿತ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.) ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸಮಕಾಲೀನ ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು; ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತು ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷೇ ತೊಡಕಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಪರಿಣಿತಿಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾದ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ ನಾನಂತೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಯ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಸಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಅಕ್ಷರ ಜ್ಞಾನದ ಬಲವಿಲ್ಲದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿನ್ನಲೆಗೆ ಸೇರಿದ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್

ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೊಬ್ಬರ ಮಕ್ಕಳಾದ ನಾನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸಹೋದರ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಪೂರೈಸಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಳಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಹಾಗೇ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ವಿವಿಧ ಸಾಮಾಜಿಕ ಆರ್ಥಿಕ ನೆಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಗೆಳೆಯರೂ ಅವರವರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಐದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುವ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ರಿಕ್ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿ ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟವರ ಉದಾಹರಣೆಗಳುಂಟು. ಈಗ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಆರಂಭವಾದರೆ, ಇಂತಹವರು ಏಳನೇ ತರಗತಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಲಾಂ ಹೊಡೆಯಬಹುದಷ್ಟೆ. ಇದೇನಿದ್ದರೂ ಆಸಕ್ತಿ, ಶ್ರದ್ಧೆ, ಛಲ, ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಭಾಷೆ-ಅದರ ಜಾಯಮಾನವೇ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಜಾಯಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಬಹು ಭಿನ್ನ. ಅದನ್ನು ಐದನೆಯ ತರಗತಿಯ ಬದಲು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಈ ಅನ್ಯತೆ, ಜಾಯಮಾನ ಬದಲಾಗದು. ಬದಲಿಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಜಟಿಲತೆಗಳುಂಟಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಆರಂಭದಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣವು ಬಹಳ ಜನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರೆಯೆನ್ನಿಸಬಹುದು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಈಗ ಪೋಷಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಕೀಳರಿಮೆ ಮೂಲದ ಔದಾಸೀನ್ಯವೂ ಉಂಟಾಗಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ವಕ್ರವಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ.

ಬದಲಾದ ಇಂದಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವವರು, ಈವರೆಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಜಡವಾಗಿತ್ತೆಂದೇ ನಂಬಿದವರೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸದಾ ಬದಲಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸದೇ ಹೋದಾಗ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಷಿಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾದಾಗ, ಅದು ಮಾತ್ರ ಬದಲಾವಣೆ ಎಂಬಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿರುವ ಹೊಸ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವ ಜಾಗತೀಕರಣವು ಒಂದು ದೀಢೀರ್ ವಿದ್ಯಮಾನವಾಗಿರದೆ, ಕಳೆದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಬದಲಾವಣೆಯ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಘಟ್ಟ ಮಾತ್ರ ಎಂಬ ಅರಿವು ಉಂಟಾದರೆ, ಪರಿಷ್ಕೃತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ನೀತಿಯ ಹಿಂದಿರುವ ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆಗಳೂ ಅರಿವಿಗೆ ಬರಬಹುದು. ಈಗ ಅನಾವರಣಗೊಂಡಿರುವ ಜಾಗತೀಕರಣದ

ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವರು ಮಾತ್ರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯ ಪರಿಷ್ಕೃತವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಒಂದು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ಎಂದೋ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಂದೇ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಬೇರೆ ನೆಲೆಯದ್ದು. ಅದು ಜಾಗತೀಕರಣವು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಹೊಸ ನೆಲೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧವೇ ಪಡದಂತಹದ್ದು. ಆ ವ್ಯಾಮೋಹ, ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂಬ ಶಬ್ದ ನಮ್ಮ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವ ಮುಂಚಿನ ಬಹುದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಇರುವಂತಹದ್ದು. ಬದುಕು ಕೇವಲ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ನೆಲೆಯದ್ದು ಮಾತ್ರ; ಆ ನೆಲೆಯ ಯಶಸ್ಸೇ ಆತ್ಯಂತಿಕ ಯಶಸ್ಸು ಎಂದು ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ನಂಬಿದ ಜನವರ್ಗವೊಂದು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ವ್ಯಾಮೋಹದ ಈ ಹುಸಿತನವನ್ನು, ಅದು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಆತ್ಯಂತಿಕವಾಗಿ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಆಘಾತವನ್ನು, ಗಾಂಧೀಜಿ-ಲೋಹಿಯಾ-ಕುವೆಂಪುರಂತಹ ಚಿಂತಕರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಚಾಮ್‌ಸ್ಕಿಯಂತಹ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಚಿಂತಕರೂ ತಂತಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿದ್ದರೂ; ಆ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ, ವಿಚಿತ್ರವೆನಿಸಿದರೂ ವಾಸ್ತವ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಕಳೆದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಮೇಣ ಮಾತೃಭಾಷ ಶಿಕ್ಷಣದ ಶಾಲೆಗಳು ಅವನತಿಗೊಂಡು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಶಾಲೆಗಳು ತಲೆ ಎತ್ತಿ, ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸ ಬಯಸುವ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಪೋಷಕರು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಾಲೆಗಾಗಿ ಪರದಾಡಬೇಕಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಈ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹ ಕೇವಲ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯ ವ್ಯಾಮೋಹವಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪೋಷಕರು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೂ ಸ್ಥಾನವಿರುವ-ಅರವತ್ತು ಎಪ್ಪತ್ತರ ದಶಕದವರೆಗೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ-ಮಾತೃಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಬಗೆಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಈ ವ್ಯಾಮೋಹ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಮುಖ ಚಲನೆಯ ಭಾಗವಾಗಿ ಗ್ರಹೀತವಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಆಯಾಮವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಮುಖ ಚಲನೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಒದಗುವ ಚಲನೆಯೇ ನಿಜವಾದ ಮೇಲ್ಮುಖ ಚಲನೆ

ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತಶಾಹಿಯೂ, ಅದರ ಹಿಂದಿರುವ 'ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ' ವರ್ಗಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯೂ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಜಾರಿಗೆ ತಂದೊಡನೆ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಂಬುವುದು ಹಸಿ ಮುಗ್ಧತೆ ಮಾತ್ರವಾದೀತು. ಯಾವಾಗಲೂ ಪೋಷಕರ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಇರುವುದು ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಲೌಕಿಕ ಯಶಸ್ಸು; ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಪ್ರೇರಿಸುವ ಸಮುದಾಯ ಕೇಂದ್ರಿತ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಯಾಮ ಏನಿದ್ದರೂ ಆಮೇಲೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹ ಒಂದು ನಾಗರೀಕತೆಯ ವ್ಯಾಮೋಹವೂ ಹೌದು ಮತ್ತು ಆ ನಾಗರೀಕತೆಯ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ಆದ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುವ ಒಪ್ಪಿಗೆಯೂ ಹೌದು. ಇಷ್ಟು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಬದಲಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಮ್ಮ ನಿಲುವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಹೊರಡುವುದು; ಅದಕ್ಕೆ (ಮನೋ)ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕ ಹೊರಡುವುದು, ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತ ಸರ್ಕಾರದ ಹವ್ಯಾಸಿತನಕ್ಕೆ ನಾವೂ ಹವ್ಯಾಸಿಗಳಂತೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ ಬಿಡುವ ಬೇಜವಬ್ದಾರಿತನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಹಿನ್ನಲೆಯ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಹೊಸ ವಿನ್ಯಾಸ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿಸಿದೆ, ನಿಜ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೇ ನಿಜ, ಅವಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದಷ್ಟು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಸದ್ಯದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು. ಅದು ವಾಸ್ತವಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿದೆ ಎನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಇಡೀ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಆವರಿಸಿರುವ ಅದಕ್ಷತೆಯೇ ಕಾರಣ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ನೆಪದಲ್ಲಾದರೂ ಅದನ್ನು ಸುಧಾರಿಸುವ ಕಡೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಗಮನ ಹರಿಯಲಿ: ಸರ್ಕಾರಿ/ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೋಧನೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಹೋರಾಟ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲಿ; ಬದಲಾಗಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕುತ್ತು ತರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಬದಲಿಸುವುದು ಬೇಡ. ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕುತ್ತು ಎಂದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನದ ಅಥವಾ ಭಾವಾವೇಶದ ವಿಷಯವಲ್ಲ;ಬದಲಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನವ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರವೇಶ ನೀಡುವ ಅವಿವೇಕವೇ ಆದೀತು.

ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾದೀತೇನೋ ಎಂದು ಭಾವಿಸತೊಡಗಿರುವ ಮನಸ್ಸು, ತನ್ನ ಲಂಗರುಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸುಪ್ತವಾಗಿ ಅಣಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಮನಸ್ಸು. ಕನ್ನಡ ಚಳುವಳಿಯ, ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಒಂದು ಅಮೂಲ್ಯ ಭಾಗವಾಗಿದ್ದ ಈ ಮನಸ್ಸು ಈಗ ಹೀಗೆ ವಿಚಲಿತಗೊಂಡಿರುವುದು ಖೇದಕರ. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿ, ಮೂರನೇ ತರಗತಿ ಅಥವಾ ಐದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಪರ ಅಥವಾ ವಿರೋಧವಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಮೊದಲು ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಉಚ್ಚನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸಿ ಏಳನೇ ತರಗತಿವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಒಕ್ಕೊರಲಿನಿಂದ ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದು; ನಂತರವಷ್ಟೇ ಮಿಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳುವುದು.

('ಸುಧಾ', ಜುಲೈ ೭, ೨೦೦೫)

○

೨.ಭಾಷೆ, ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಸೃಜನಶೀಲತೆ

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ೫. ೭. ೨೦೦೫ ರಂದು ನಡೆದ ಸಾಹಿತಿಗಳ, ಚಿಂತಕರ ಸಭೆಯು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು ಎಂಬ ಪತ್ರಿಕಾ ಸುದ್ದಿ ಆತಂಕಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಆತಂಕಕಾರಿ ಸುದ್ದಿ ಎಂದರೆ ಈವರೆಗೆ ಇಂತಹ ನಿರ್ಣಯದ ದೂರಗಾಮಿ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಖಂಡತುಂಡವಾಗಿ ಧಿಕ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕೆ. ಪಿ. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿಯವರೂ ಈ ನಿರ್ಣಯ ಕೈಗೊಂಡ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಜರಿದ್ದರು ಎಂಬುದು. ಇದೇ ಸಭೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಇನ್ನೊಂದು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ತೇಜಸ್ವಿಯವರು ತಾವೂ ಈ ಮೊದಲು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವಿಕೆಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದ್ದುದಾಗಿಯೂ, ಆದರೆ ಈ ಸಭೆಯನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿವರು ಮಂಡಿಸಿದ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆಂದು ತಿಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಆಯೋಜಕರು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಕುರಿತು ಸಮಾಲೋಚನೆಗಾಗಿ ೭.೭. ೨೦೦೫ ರಂದು ಕರೆದಿದ್ದ ಸಭೆಯಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿರುವುದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ.

ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪರ 'ಬೂಸಾ ಚಳುವಳಿ' ಮಾದರಿಯ ಚಳುವಳಿ ನಡೆಸುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿರುವ ಈ ಸಭೆಯು ಆಯೋಜಕರು ಮಂಡಿಸಿರುವ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳನ್ನು, ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಈ ಹಿಂದೆಯೇ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಯಾದರೂ ವರದಿ ಮಾಡಿವೆ. ಅವೆಂದರೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದವರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಹಿತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಉನ್ನತ/ವೃತ್ತಿಪರ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಆಯ್ಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ/ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದವರು ಎಂಬುದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಕೆಲವು ಹಿಂದುಳಿದ ಮತ್ತು ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ-ವರ್ಗಗಳ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಭಾಷಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಜಾತಿಯನ್ನು ತಳಕು ಹಾಕಿ, ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನಾಗಿಯೂ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಈವರೆಗಿನ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಜಟಿಲಗೊಳಿಸಿವೆ.

ಈ ಜಟಿಲತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವ, ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ. ಮೊದಲಾಗಿ, ಬಹುಶಃ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆದ ಕೊನೆಯ

ಇಬ್ಬರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ ಉಳಿದ ಐವರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸಿದವರು. ಕೊನೆಯ ಇಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ್ದರೆ, ಏಕೆಂದು ಅವರನ್ನೇ ಕೇಳಿ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾರಣಗಳು ಸದ್ಯದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆವಾದಿಗಳು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿರುವ 'ಉದ್ಯೋಗ ದೃಷ್ಟಿ'ಯಿಂದ ಮೂಡದಿರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳೂ ಇವೆ. ಇನ್ನು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತಿಗಳೆಲ್ಲರ ಮಕ್ಕಳೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿಯೂ ಅಲ್ಲ; ಅದು ಸತ್ಯವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಅದು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪರವಾದ ಸಮರ್ಥನೆ ಆಗಲಾರದು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಒಂದು ಸ್ಥೂಲ ಸಮೀಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ಒಂದೆರಡು ಅಪವಾದಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕನ್ನಡದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಹಾಗೂ ಬಹುತೇಕ ಕನ್ನಡ ಪರ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಿಗೇ ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮುಗಿಸಿರುವ ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಹತೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಂದ ವಂಚಿತರಾದ ಉದಾಹರಣೆಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯವರೂ ಸೇರಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನು ಉನ್ನತ/ವೃತ್ತಿಪರ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಆಯ್ಕೆಯಾದವರ ಶೇಕಡಾವಾರು ಪ್ರಶ್ನೆ. ಕಳೆದ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕು-ಹೋಬಳಿ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಚೆಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳ ವಾಣಿಜ್ಯ ಜಾಲ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು, ರೂಢಿಗತ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ ಮೂಲದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಕೂಲವಿದ್ದವರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂತಹ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕಡು ಬಡವರ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗಮನವೇ ಇಲ್ಲದಂತಹವರ ಮತ್ತು ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕ ಕನ್ನಡವಾದಿ ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ಸರ್ಕಾರಿ/ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬರುವಂತಾಗಿದೆ. ಇವರಲ್ಲಿಯೂ, ಮುಂದೆ ವೃತ್ತಿಪರ ವ್ಯಾಸಂಗವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಉನ್ನತ ವಿಜ್ಞಾನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡವರು ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಉನ್ನತ/ವೃತ್ತಿಪರ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಆಯ್ಕೆಯಾಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾವಾರು ಪಾಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆ/ಮಾಧ್ಯಮಗಳವರದ್ದೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ಸಹಜವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಹೇರಲ್ಪಟ್ಟ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಪೋಷಿಸಿಕೊಂಡೇ ಬರುವ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಮುಗುಂ ಆಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಈಗ ಕನ್ನಡವು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಕುತ್ತಾಗಿದೆ ಎಂದು ಬೊಬ್ಬೆ

ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಎಷ್ಟು ಜನರ ಮಕ್ಕಳು ಹೀಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಂಚಿತ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ 'ಭವಿಷ್ಯ' ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ/ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಕಾಲ ಈಗ ಬಂದಿದೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಹೊಸ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ವಾದಿಗಳು ತಮ್ಮ ವಾದವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲು ವಿಜ್ಞಾನ ಮೂಲ ವ್ಯಾಸಂಗ ಕ್ರಮಗಳ ಕಡೆಗಷ್ಟೇ ಏಕೆ ತಮ್ಮ ಗಮನ ಹರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದೂ ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂದು ಕಲೆ ಮತ್ತು ಮಾನವಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮೂಲತಃ ಯಾವ ಶಾಲೆಗಳಿಂದ/ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ಬಂದವರು, ಒಟ್ಟಾರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪಾಲೆಷ್ಟು, ಅವರೆಲ್ಲ ಭವಿಷ್ಯಹೀನರೇ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೇಕೆ ಇವರು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ?

ಇಂದು ನಗರ-ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಸಮೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸಿದರೆ, ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯವರಂತೆ, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದವರೆಂದು ಗುರುತಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ವರ್ಗಗಳೂ ಮಕ್ಕಳೂ ಗಣನೀಯ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ದಾಖಲಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಮೇಲ್ಮುಖ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಲನೆಯ ಧಾವಂತ-ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ, ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆಯೋ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜಾತೀಯಗೊಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ಸ್ವಯಂಘೋಷಿತ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ನಾಯಕರು ಈಗ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ಜಾತೀಯಗೊಳಿಸ ಹೊರಟಿರುವುದು ವಿಷಾದದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಆಳ್ವಿಕೆಯ ಶಾಪವೆಂಬಂತೆ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ತಾಗಿದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಮೋಹದಿಂದಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಶಾಲೆಗಳು 'ಜನಬೆಂಬಲ'ವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಳಾಗತೊಡಗಿದ್ದಾಗ, ಅದಕ್ಕೂ ತಮಗೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವಂತೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕರ್ತವ್ಯದಿಂದ ವಿಮುಖರಾದ ಈ ಜನ, ಈಗ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಮಾತನ್ನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಪ್ಪದವರನ್ನು ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ಹಿಂದಿನ 'ಸಂಸ್ಕೃತವಾದಿ'ಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ಟೀಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಇವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ತಲುಪಿರುವ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಹಂತಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆಯಷ್ಟೆ. ಇದರಿಂದುಂಟಾಗಿರುವ ದುರಂತವೆಂದರೆ ಇಂದು ಹಲವು ಕಡೆ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಬಯಸುವವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಾಲೆಗಳೇ ಕಾಣದಂತಾಗಿ, ಅವರು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂಬಂತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳ ಮೊರೆ ಹೋಗುವಂತಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳ ವ್ಯಾಪಾರಿ ವಿಷವ್ಯೂಹ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು. ಇದಕ್ಕಿರುವ ಏಕೈಕ ಪರಿಹಾರವೆಂದರೆ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮವನಾಧರಿಸಿದ ಏಕರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದೇ ಹೊರತು,

ಈ ವಿಷವ್ಯೂಹ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ಅಧಿಕೃತ ಮಾನ್ಯತೆ ನೀಡುವುದಲ್ಲ.

ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪರವಾಗಿರುವವರೇನೋ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಏಳನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೂ ವಿಸ್ತರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಎರಡನೇ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ; ಈಗಾಗಲೇ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ನಾಲ್ಕನೇ ತರಗತಿವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿರುವ ಹಾಗೆ! ಆದರೆ ಇವರು ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ 'ಎಲ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ' ಆರಂಭಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದು ('ಪ್ರಜಾವಾಣಿ':೬. ೦೭. ೦೫) ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಜಾರಿ ಪ್ರಶ್ನೆಯೊಂದಿಗೆ ತಳುಕು ಹಾಕಬಾರದೆಂದು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೊಡನೆ ನಡೆದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಆಗ್ರಹಿಸಿರುವುದು, ಬಹು ಮಾಧ್ಯಮ/ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿ ಮುಂದುವರಿಕೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಮೂಲತಃ ಕನ್ನಡಪರ ಮನಸ್ಸುಗಳೇ ಆದ ಈ ಗುಂಪಿನ ವಕ್ತಾರರು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸದ್ಯದ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ವಿಚಲಿತರಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇವಲ ಭಾಷಾಭಿಮಾನದ, ಭಾವಾವೇಶದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ; ವಾಸ್ತವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಹೌದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದುದು, ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಬೀಜದಿಂದಲೇ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮುವ ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ಅನನ್ಯ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇಂದು ತತ್ಕಾಲೀನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸಬೇಕೆನ್ನುವವರ ಇಂದಿನ ವಾದವು, ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕಗೊಳಿಸದೇ ಅನ್ಯಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ನಾಳಿನ ವಾದವೇ ಆಗಿದೆ. ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಈ ವಾದವನ್ನು 'ವೈಜ್ಞಾನಿಕ'ವಾಗಿ ಮಂಡಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾಯಕರ ಕೈಮೀರಿ ಹೋಗಿ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ 'ವಾಸ್ತವದ ಮಟ್ಟ'ದಲ್ಲಿ 'ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ ಭಾಷೆ'ಯನ್ನಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಅಪಾಯವನ್ನೊಳಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರು ಅರಿಯಬೇಕಿದೆ. (ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಸಭೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು 'ಒಮ್ಮತಕ್ಕೆ ಬರದ ಸಭೆ' ಎಂಬರ್ಥದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ವರದಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು 'ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪರ ಒಲವು' ಎಂಬರ್ಥದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ವರದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೇವಲ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲ- ಒಂದು ಮನೋಭೂಮಿಕೆ ಕೂಡಾ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಿವೆ.) ಇದು ಒಂದು ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯದ ಅಸ್ಮಿತೆಯನ್ನೂ, ಆತ್ಮ

ವಿಶ್ವಾಸ, ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಗಳನ್ನೂ ನಾಶ ಮಾಡುವಂತಹ ಅಪಾಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಸಮುದಾಯ, ಚರಿತ್ರೆಯ ಒಂದೆರಡು ಗುದ್ದುಗಳಿಗೇ ಮಣಿಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿರುವುದು, ಈ ಸಮುದಾಯದ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯೇ ಬತ್ತಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದರ ದ್ಯೋತಕವಾಗಿರಬಹುದೇ?

('ಅಗ್ನಿ', ಜುಲೈ ೨೧,೨೦೦೫)

○

೩.ಕನ್ನಡ-ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ: ಒಂದು ಬಿನ್ನಹ

ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಯಾವುದೇ ಅಧಿಕೃತ ದಸ್ತಾವೇಜಿನ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದೇ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಸ್ತಾವವೊಂದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿ, ಈಗಾಗಲೇ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಸಾಹಿತಿ-ಚಿಂತಕರು, ಸಂಘಟನೆಗಳು ಹೊಸ ಉದ್ಯೋಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ ಮುಂತಾದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಬೆಂಬಲ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ, ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧೋಗತಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಅಧಿಕೃತ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವ ಕೈಂಕರ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಂದಿ ಹಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಮೂಡಿದ್ದಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಮೂಲಕ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಸಾಹತುಶಾಹಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಣೆ ಪಡೆದ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನೀತಿಯೇ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ.ಇದರ ಅಂಗವಾಗಿಯೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೂಲಭಾವನೆಗೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲೇ ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಅನೇಕ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತಕರು ಧ್ವನಿ ಎತ್ತುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗೂ ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಅನೇಕ ಚಳುವಳಿಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಈ ಧ್ವನಿ ಹಾಗೂ ಚಳುವಳಿಗಳ ಹಿಂದಿದ್ದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸಾಮಾಜಿಕತೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಹಾಗೂ ಜನಸಮುದಾಯ-ಇವುಗಳ ನಡುವಣ ಸಮರಸ ಸಂಬಂಧದ ಸಮಗ್ರತೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಧಾನವನ್ನಾಗಲೀ, ವಿವೇಕವನ್ನಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತಶಾಹಿ ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಇದರ ಈವರೆಗಿನ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ದೇಶವು ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಬೇರುಗಳನ್ನೇ ಅಲ್ಲಾಡಿಸುವಂತಹ ಒಪ್ಪಂದ-ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದೆ.

ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನದ ಮೂಲಾಧಾರಗಳ ಸುಭದ್ರತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೊರಗೆ ಉಳಿದುಹೋಗಿರುವ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಜನಸಮುದಾಯಗಳ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಈ

ಒಪ್ಪಂದ-ಒತ್ತಡಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಪಳಗಿಸುವ ಬಗೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಲೋಚಿಸಿ, ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಹೊಣೆ ಎಲ್ಲ ಜವಬ್ದಾರಿಯುತ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ, ಈಗಾಗಲೇ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿರುವ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲೂ ಆದ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ತಾಳಿಕೆ ಬಾಳಿಕೆಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸೇರಿದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಇಂದು ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು, ಆಡಳಿತಶಾಹಿಯ ಕಳೆದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ತಪ್ಪು ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾವರ್ಗದ ಒಂದು ಭಾಗ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಮಣಿಯುತ್ತಿರುವುದು.

ಜಾಗತೀಕರಣದಿಂದಾಗಿ ಹೊಸ ಆವೇಗ ಪಡೆದಿರುವ ಉದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪ್ರಯತ್ನವು ಪರಿಹರಿಸುವುದೆಂಬ ಈ ಜನವರ್ಗದ ಆಶಯವನ್ನು ನಾವು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಇದು ಕೇವಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಉಂಟಾದ ಉದ್ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಅಲ್ಪಕಾಲಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯ ಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇದರಿಂದ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಸಮಸ್ಯೆಯು -ಅದರ ಮೂಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ- ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಂಕೀರ್ಣವೂ, ಜಟಿಲವೂ ಆಗಿ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಧಾರಣ ಶಕ್ತಿ ನೀಡಿರುವ ನಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳೇ ನಶಿಸಿ ಹೋಗುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ನಮ್ಮ ಆತಂಕವನ್ನೂ, ಈ ಮಿತ್ರ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಈ ಮೂಲಕ ತಲುಪಿಸಬಯಸುತ್ತೇವೆ.

ಗಾಂಧಿ-ಲೋಹಿಯಾ- ಕುವೆಂಪುರಂತಹ ಧೀಮಂತರು ಇಂದು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರುವ ನಿರ್ಣಾಯಕವೆನ್ನಿಸುವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಮುನ್ನೋಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರಿಂದಲೇ, ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಬದ್ಧತೆ, ತೀವ್ರತೆ ಹಾಗೂ ಆಳವಾದ ತಾತ್ವಿಕತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿರುವರೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯದಿರೋಣ; ಹಾಗೇ ಈ ಮುವ್ವರೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ ಪರಮ ಪ್ರತಿಪಾದಕರಾಗಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನೂ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ, ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತ ಸರ್ವೋಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಪಿನ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯದ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯವು ನೀಡಿರುವ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸಲು ಕೂಡಲೇ ಉಪಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಂತರ ಬೇಕಾದರೆ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಪ್ರಸ್ತುತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬದಲಾವಣೆಯ ಅಗತ್ಯ ಕುರಿತಂತೆ ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡೆಯಲು

ಭಾಷಾ, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರ, ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು ರಚಿಸಿ ಮುಂದಿನ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಲಿ.

(ಮೈಸೂರಿನ ಕೆಲವು ಗಣ್ಯರು ಸಹಿ ಹಾಕಿ ನೀಡಿದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹೇಳಿಕೆಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಕರಡು)

(ಪ್ರಜಾವಾಣಿ, ಜುಲೈ ೮, ೨೦೦೫)

೪.'ಕನ್ನಡ'ದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು: ಒಂದು ಟಿಪ್ಪಣಿ

ಕನ್ನಡದ ಜನ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಸುಖವಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಲು ಉತ್ಸುಕತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಒಂದಷ್ಟು ಜನ 'ಬುದ್ಧಿವಾದಿ'ಗಳು ಹಾಗೂ 'ಶ್ರಮವಾದಿ'ಗಳು, ಕನ್ನಡವನ್ನು ನಂಬಿ ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದು ಸಾಕು ಎಂದು ಕೂಗು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಜನತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಎರಡೂ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೂಗಿಗೆ ವ್ಯಾಪಕ ಬೆಂಬಲ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಷ್ಟೇ ಕನ್ನಡದ ಹೋರಾಟ ಎಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ, ಆಡಳಿತ, ವ್ಯವಹಾರ, ಆಚಾರ, ವಿಚಾರ ಎಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಎಂಬ ತತ್ವದ ಅನುಷ್ಠಾನ ಎಂಬಂತಿದ್ದು, ಇಂದು ಕನ್ನಡವು ಮನೆಯೊಳಗಷ್ಟೇ ಇದ್ದರೆ ಚೆನ್ನ ಎಂಬ 'ವಾಸ್ತವ'ಕ್ಕೆ ಕ್ರಮೇಣ ಜಾರುತ್ತಿದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಾರೂ ಹಠ-ಅಭಿಮಾನಗಳಿಂದ, ಹಾರಾಟ-ಹೋರಾಟಗಳಿಂದ ಉಳಿಸಲಾಗದು, ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದ್ದುದು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ 'ಕಟು ವಾಸ್ತವ'ವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುವ ಮಾತನ್ನು ಆಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಕನ್ನಡದ ಕಾಲ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಬಂದಿತೆ? ಜಾಗತೀಕರಣ ಎಂಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಕನ್ನಡವನ್ನು ತಿಂದು ತೇಗುವ ಕಾಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆಯೇ? ಹಾಗೆಂದೇ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಸ್ಥಾನ ಮಾನದ ಮನ್ನಣೆ ಒದಗಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಚರಿತ್ರೆಯ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜಾರ್ಹತೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಕೊಡುವ ತುರಾತುರಿ ಕಾಣಬರುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಈ ಎಲ್ಲ ಅನ್ನಿಸಿಕೆ - ಅಭಿಪ್ರಾಯ - ವಿಚಾರ - ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಇರುವುದು ಒಂದೇ ಆತಂಕ: ಸಾಹಿತ್ಯ- ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಕನಿಷ್ಟ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಇತಿಹಾಸವಿರುವ ಒಂದು 'ಭಾಷೆ'ಯನ್ನು ಕೇವಲ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹಿಗ್ಗಾ ಮುಗ್ಗಾ ದಾಳಿಗೆ ಈಡುಮಾಡಿರುವ ಈ ಜಾಗತೀಕರಣ, ಆ 'ಭಾಷೆ'ಯಲ್ಲೇ ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಗತಿ ಕಾಣಿಸೀತು? ವಸಾಹತೀಕರಣ ಉಂಟು ಮಾಡಿದ 'ವಿಸ್ಮೃತಿ'ಯಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅರಿವಿಗೆ ತೆರೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ, ನಾವು ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂಬ ನವ ವಸಾಹತು ಶಾಹಿಯು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ 'ವಿಸ್ಮೃತಿ' ಗೇನಾದರೂ ನಾವು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೋ? ನೆನಪಿರಲಿ, ಆ ವಸಾಹತೀಕರಣ ಆರಂಭವಾದದ್ದು ವ್ಯಾಪಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ; ಈ ನವ

ವಸಾಹತೀಕರಣವು ಆರಂಭವಾಗುತ್ತಿರುವುದೂ ವ್ಯಾಪಾರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ. ವ್ಯಾಪಾರ ಎಂದರೆ ಮೂಲಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿನಿಮಯ-ಒಂದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಥವಾ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು; ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲದ, ಆದರೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಅಂದರೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಯಬೇಕಾದುದು 'ಅಗತ್ಯ'ಗಳ ಮೇಲೆ.

ನಾವಿಂದು ಜಾಗತೀಕರಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುವವರು ಈ 'ಅಗತ್ಯ'ಗಳ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನು ಮೊದಲು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮಗೆ ಯಾವುದು ಅಗತ್ಯ? ಅದು ಏಕೆ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ವಸಾಹತೀಕರಣದ ಇತಿಹಾಸದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಮೂಲಭೂತ ದ್ವಂದ್ವ ಅನ್ನ - ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ನಡುವಣದ್ದಾಗಿದೆ. ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಧ್ವಂದ್ವಗಳು ಈ ದ್ವಂದ್ವದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾಗಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅನ್ನದ ಅರ್ಥ ಹಾಗೂ ಅಗತ್ಯದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸ್ವಾಂತಂತ್ರ್ಯದ ಅರ್ಥ ಹಾಗೂ ಅಗತ್ಯದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗಳನ್ನು , ಪರಸ್ಪರ ಘಾಸಿಗೊಳ್ಳದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹಿಗ್ಗಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಇದು, ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ತಾಳಿಕೆ-ಬಾಳಿಕೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ವಸಾಹತೀಕರಣವಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗಲಾರಂಭಿಸುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ defining moment of history, ಒಂದು ಸಮುದಾಯದ ಪಾಲಿಗೆ.

ಜಾಗತೀಕರಣದ ಶಬ್ದಾರ್ಥವೇನೇ ಇರಲಿ, ಅದು ಅನ್ನದ ಹಾಗೂ ದೇಹ ಸುಖದ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಅದು ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ರೂಪಗಳ ತಾಯಿ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ 'ಭಾಷೆ'ಗೆ - 'ಕನ್ನಡ'ಕ್ಕೆ- ಘಾಸಿ ತಂದಿಟ್ಟಿದೆ. 'ಕನ್ನಡ'ದ ಅಗತ್ಯ ನಮಗೆ ಕಡಿಮೆ ಎನಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ 'ಕನ್ನಡ' ಎಂದರೆ ಒಂದು ಜೀವನ ಕ್ರಮ, ಒಂದು ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ -ಕವಿರಾಜ ಮಾರ್ಗಕಾರನು ನಿರೂಪಿಸಿದ -'ಆ ಕನ್ನಡದೊಳ್ ಭಾವಿಸಿದ ಜನಪದಂ'. ಅದು 'ವಸುಧಾ ವಲಯ ವಿಲೀನ ವಿಶದ ವಿಷಯ ವಿಶೇಷ' ಕೂಡ. ಅಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತಕ ಕೆ. ವಿ. ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಸೃಷ್ಟಿಶೀಲವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ಈ 'ಕನ್ನಡ'ವು ವಿಶಾಲವಾದ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗಿದ್ದರೂ ತನ್ನಲ್ಲೇ ವಿಶಾಲವಾದ ವಿಶ್ವವನ್ನು ಲೀನಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದಿನ ಈ ಅರಿವನ್ನು 'ಕನ್ನಡ' ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದರೆ ಏನು? ಹಾಗಾದಲ್ಲಿ ಆ ಜನಪದದಲ್ಲಿ

'ಕನ್ನಡ'ವೆನ್ನುವುದರಲ್ಲೇ ಜಗತ್ತು ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಎಂದರೆ ವಿಶ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡದ ಬೆಳವಣಿಗೆ. ಇದರರ್ಥ, ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ವಿಶ್ವವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ. ವಿಶ್ವ ಎಂದರೆ ಅದರೆಲ್ಲ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ- ಅಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಅನ್ನದ ಸತ್ವ ಮತ್ತು ರುಚಿ ಎರಡನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ನೆಲೆ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ. ಈ ಕನ್ನಡದ ಸತ್ವ ಮತ್ತು ರುಚಿ ಕಳಕೊಂಡ ಜನಪದಕ್ಕೆ ಆ ವಿಶ್ವದ ಸತ್ವ ಮತ್ತು ರುಚಿ ದಕ್ಕದು. ಈ ಆಳದ ಸತ್ಯವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ವಿವೇಕ 'ಕವಿ-ರಾಜ-ಮಾರ್ಗ' ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂದರೆ ನಂಬುವುದು ಕಷ್ಟ. ನಂಬಿಕೆಯೊಂದೇ ಕಷ್ಟದ-ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ-ಕಾಲದ ಊರುಗೋಲು.

('ಶೈನಾ' ವಿಶೇಷಾಂಕ, ೨೦೦೫-೦೬)

○

೫.ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ: ಎಲ್ಲಿಂದ...? ಹೇಗೆ...?

ನಾನು ಇಂದು ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ "ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆ ಎಲ್ಲಿಂದ? ಹೇಗೆ? " ಎಂಬ ವಿಷಯವು ಮೊದಲ ನೋಟಕ್ಕೆ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿನ ಒಂದು ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯ ಇಂದೇಕೆ ದಿಢೀರ್ ಮಹತ್ವ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಈ ವಿಷಯದ ಹಿಂದಿರುವ ಸಾಂದರ್ಭಿಕತೆಯ ಅನೇಕ ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಾಗಿ ಈ ವಿಷಯ 'ಕನ್ನಡ ಮನಸ್ಸು: ಪ್ರಚಲಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು' ಎಂಬ ವಿಶಾಲ ವಿಷಯ ಭಿತ್ತಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, 'ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ನಡುವೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸವಾಲುಗಳು' ಎಂಬ ಉಪ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಡಿ ಚರ್ಚಿತವಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ನನ್ನ ಮಾತುಗಳು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿನ ತಾಂತ್ರಿಕ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಾದರೆ, ವಿಷಯದ ಹಿಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆ ಪೂರ್ಣಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಿಗಲಾರದು ಎಂದೇ ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನೋಡಿ, 'ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಹೇಗೆ?' ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಚರ್ಚೆಯೇ, ಸಂದರ್ಭದ ಹೊರಗಿನಿಂದ ನೋಡಿದವರಿಗೆ, ಈಗ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು- ಎಲ್ಲಿಂದ ? ಹೇಗೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು- ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದ ಸಂದರ್ಭದ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಲ್ಲದೆ, ಈ ವಿಷಯದ ಚರ್ಚೆ ಪೂರ್ಣವಾಗದೆಂದೇ ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಮೊದಲು, ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಹೊಸದೆಂಬಂತೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಸಂದರ್ಭ, ಆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಬೆಂಬಲವಾಗಿ ಮಂಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವಾದಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆ, ನಂತರ ಈ ಪರಿಶೀಲನೆಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ- ಹೀಗೆ ನಾಲ್ಕು ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಂಡಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇಂದು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆ ಕುರಿತಂತೆ, ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ಹೊಸ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಇಂದಿನ ಈ ಚರ್ಚೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿರುವ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು, ಬೆಂಗಳೂರಿನ 'ಗ್ರಾಮರಾಜ್ಯ' ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಂದು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಔಪಚಾರಿಕ ಮನವಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದಾಗ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆ ಮೂಲತಃ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಉದ್ಯೋಗ ನಿಮಿತ್ತ ವಲಸೆ ಬಂದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರುವ ಕೆಲವು ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಿಂದ ರಚಿತವಾಗಿರುವುದು. ಇವರು ಒಂದು ನಿಯೋಗದಲ್ಲಿ ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ, ಆಗಿನ ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿ ಶ್ರೀ ರಾಮಲಿಂಗಾರೆಡ್ಡಿಯವರಿಗೆ (ಇವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನ

ರಾಜಕಾರಣಿಯಾಗಿದ್ದು, ಬೆಂಗಳೂರು ಹಾಗೂ ಅದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದಂಧೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಲೆಗಳ ಅಧಿಪತಿಗಳ ಪ್ರಭಾವ ವಲಯದ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವವರು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ.) ಮನವಿ ಸಲ್ಲಿಸಿ, ಈ ಕೂಡಲೇ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸದೇ ಹೋದಲ್ಲಿ, ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಶಾಲೆಗಳ ಬಡ ಮಕ್ಕಳು ಇಂದಿನ ಸ್ಪರ್ಧಾ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಮನವಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಅಥವಾ ಸಮೀಕ್ಷೆಯ ಬೆಂಬಲವಿತ್ತೋ, ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ, ಇಂತಹ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮನವಿಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ತನ್ನದೇ ಕಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸರ್ಕಾರ ಈ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮನವಿಯನ್ನು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೂ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಕ್ಷಣ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಸಚಿವ ಸಂಪುಟದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿ ತತ್‌ಕ್ಷಣದಿಂದಲೇ ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಇಂಗಿತ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ ಹಲವಾರು ಕಡೆಗಳಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತವಾಯಿತು. ಜಾಗತೀಕರಣದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡದ ನಿರ್ನಾಮದ ಆರಂಭವಿದು ಎಂಬುದು ಈ ವಿರೋಧದ ತಾತ್ವಿಕತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಚಿಂತಕರು ಹೋರಾಟಗಾರರು ಸೇರಿದ್ದರಿಂದ, ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದಿಟ್ಟಿತು. ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರೆಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿದ ನಂತರವೇ, ಸರ್ಕಾರ ಅಂತಿಮ ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿತು.

ಇದರಿಂದ ಕೆರಳಿದಂತೆ ತೋರಿದ 'ಗ್ರಾಮರಾಜ್ಯ' ಗುಂಪಿನವರು ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವವರು ಬಹುತೇಕ, ದಲಿತ ಮತ್ತು ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಬಡ ಮಕ್ಕಳಾದುದರಿಂದ, ತಮ್ಮ ವಾದ ಈ ಜನವರ್ಗಗಳ ಹಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ, ಇಂದು ಕನ್ನಡದ ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವವರೆಲ್ಲರ ಮಕ್ಕಳೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿದವರು ಅಥವಾ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಎದುರು ಪಕ್ಷದ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹತೆ ಹಾಳುಮಾಡುವ ಆರೋಪದ ಶೈಲಿಯ ಪ್ರತಿದಾಳಿ ಆರಂಭಿಸಿದರು.ಇದರಿಂದಾಗಿ ತಜ್ಞ ಚರ್ಚೆಯ ಮೂಲಕ,ಅಗತ್ಯವಾದರೆ ಅಧಿಕೃತ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕಿದ್ದ ವಿಷಯ, ಭಾವಾವೇಶದ ವಾದ-ಪ್ರತಿವಾದಗಳ ವಸ್ತುವಾಯಿತು.ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯ ವಿರೋಧಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಅಂಧಾಭಿಮಾನಿಗಳೆಂದೋ, ಸಂಪ್ರದಾಯವಾದಿ ಚಿಂತಕರೆಂದೋ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲೀಷ್‌ನಿಂದ ಎಲ್ಲ ಲಾಭ ಪಡೆದು ಈಗ ದಲಿತರಿಗೆ -ಹಿಂದುಳಿದವರಿಗೆ ಆ ಲಾಭ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಿರುವ ಪಟ್ಟ ಭದ್ರರೆಂದೋ ಗುರುತಿಸುವ, ಹಳಿಯುವ ಗುಂಪೊಂದು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ವಿಚಲಿತರಾಗಿಯೋ

ಅಥವಾ ಈ ವಾದವನ್ನು ನಂಬಿಯೋ, ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಕನ್ನಡದ ರಕ್ಷಣೆಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಹಲವರು ತಮ್ಮ ನಿಲುವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಮಾವೇಶದ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ ವಹಿಸಿರುವ ಡಾ|| ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ*, ಹಂಪನಾ ದಂಪತಿಗಳು ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತ ತಮ್ಮ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಅನೌಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಿಫಾರಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಮಾಜಿ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಬರಗೂರು ರಾಮಚಂದ್ರಪ್ಪನವರು ಮುಖ್ಯರು. ಇವರ ಪ್ರಕಾರ, ಆರಂಭದಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಯ ಮಕ್ಕಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುಂದೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದೇ, ಆರಂಭದಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಎಂಬುದು ಇವರ ಆತಂಕ. ಆದರೆ ಈ ಆತಂಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ ಹಾಗೂ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶದ ಪರಿಪ್ರೇಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತ ಸರಳ ಗ್ರಹಿಕೆಗಳಿಂದ ಉಂಟಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳದೇ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ.

ಸರ್ಕಾರಿ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಳಿಸುವವರು ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಯವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು, ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಆ ಜಾತಿಗಳ ಮಕ್ಕಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವಾಸ್ತವದ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಂಬದ್ಧವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಅಥವಾ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರವೇಶಾತಿಯು ಜಾತಿ-ಬಡತನಗಳಿಂದಷ್ಟೇ ನಿರ್ಧಾರಿತವಾಗುವುದು ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ಸುಲಭದ ತೀರ್ಮಾನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೇ, ಈ ಶಾಲೆಗಳಿಂದ ಕಲಿತವರೆಲ್ಲರೂ ಇವರು ಊಹಿಸಿರುವಂತಹ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೇ ಬಂದು ಬಸವಳಿಯುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಂಬುವುದು ಅವಾಸ್ತವಿಕವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಈ ವಾದದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ವಾದಿಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯವಾದಿಗಳ ಅಸ್ವಸ್ಥತೆಗೆ ಹೊಸ ಕಾರಣ ಹುಡುಕಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರ ಬಾಯ್ಬಲದ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಂತೂ ನಿಜ! ಆದರೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈಗಾಗಲೇ ದುರ್ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡ ಚಳುವಳಿಗೆ ಪುಂಡಾಟಿಕೆ, ಮೂಲಭೂತವಾದಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಜಾತೀಯತೆಯ ಸೋಂಕೂ ತಗುಲುವಂತಾದುದು ದುರದೃಷ್ಟಕರ. ಕನ್ನಡ ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಜನ-ಅವರ ಉನ್ನತಿಯಾದರೆ ಕನ್ನಡದ ಉನ್ನತಿಯೂ ಆದಂತೆ ಎಂಬ

---

*ಈ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲೇ ಕಂಬಾರರು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ಮೌನವು ತಮ್ಮ ನಿಲುವಿನ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೇನೂ ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದರು.

ವಾದವನ್ನೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆವಾದಿಗಳು ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ...ಹೌದು,ಕನ್ನಡವೆಂದರೆ ಕನ್ನಡ ಜನವೇ; ಆದರೆ ಅವರು ಬರೀ ಜನವಲ್ಲ, ಕನ್ನಡದ ಜನ ಎಂಬುದು ಅವರ ಗ್ರಹಿಕೆಯಿಂದ ನುಣಿಚಿಹೋದಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ!

ಈ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ನಂತರ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗುಳಿಯದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯದ, ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಯಿತು. ಈ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ವಾದವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಸಂಯಮದಿಂದ ಕೇಳುವ, ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ, ಆ ವಾದಗಳನ್ನು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಮರ್ಥಿಸುವ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಗೆಳೆಯುವ; ಇಂತಹ ಚರ್ಚೆಗಿರಬೇಕಾದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಗಾಂಭೀರ್ಯ-ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೇ ಕಾಣೆಯಾಯಿತು. ಅಭಿಪ್ರಾಯ- ಅನ್ನಿಸಿಕೆಗಳೇ, ಕಿವಿ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಮಾತುಗಳೇ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಶಾಸನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದವು. ಭಾಷಾತಜ್ಞರ ಹಾಗೂ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ತಿರುಚಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಸರಿಸಲಾಯಿತು. ದೊಡ್ಡ ಗಂಟಲಿನ ಕೂಗೇ ವಾಸ್ತವದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬ ಹಾಗೂ ಸತ್ಯದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಎಂಬ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ ಬುದ್ಧಿ ಜೀವಿಗಳ ಪೈಕಿ ಹಲವರಿಗೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರಪಾಲಿಕೆ ಪರವಾಗಿ ಕೆಂಪೇಗೌಡ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪ್ರದಾನವೂ ಆಯಿತು.

ಈ ಮಧ್ಯೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವರ್ಷ ಆರಂಭವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುದುದರಿಂದ, ಈ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯ ಜಾರಿಯನ್ನು ಮರುವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮುಂದೂಡಿದ ಸರ್ಕಾರ, ತದನಂತರ ಅಧಿಕಾರ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ಬಂದ ಹೊಸ ಸಮ್ಮಿಶ್ರ ಸರ್ಕಾರ, ಈ ಹಳೆಯ ಚರ್ಚೆಗಳೇ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಸಾಕೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅದರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿಯ ವಿರೋಧ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ ನೇತೃತ್ವದ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳ,ಚಿಂತಕರ,ಹೋರಾಟಗಾರರ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ,ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಆಜ್ಞೆಯನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ.ಇದರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಸೇರ್ಪಡೆ ಎಂದರೆ,ಕೇಂದ್ರ ಪಠ್ಯ ಕ್ರಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯದ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ. ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಈ ಕ್ರಮವನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಜನರ, ಬಡವರ, ಹಿಂದುಳಿದವರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ರೂಪಿಸಲಾಗಿರುವ, ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ನೀತಿ ಮಾತ್ರ ಎಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಈ ಅಂತಿಮ ಸಮರ್ಥನೆಯ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರುವ ವಾದ-ವಾಸ್ತವ-

ಅಭಿಪ್ರಾಯ-ಅನ್ನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೊದಲು ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಾದದ್ದು, ಈ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯು ಮೂಡಿದ್ದಾದರೂ ಏಕೆ, ಹೇಗೆ- ಇದರ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಪ್ರೇರಣೆಯಾದರೂ ಏನು? ಎಂಬುದು. ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಿ, ಜಾಗತೀಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಬಲರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆಂಬ ಆತಂಕವೇ? ಹಾಗಾದರೆ, ಈ ಆತಂಕಕ್ಕೆ ಇರುವ ಕಾರಣಗಳೇನು ಮತ್ತು ಈ ಆತಂಕದ ಹಿಂದಿರುವ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಬಗೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿ ಎಂಬ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಮುನ್ನ ಉತ್ತರ ಬೇಡುವ ಇನ್ನೊಂದು ಬಹು ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದರೆ: ಕೆಲವರ ಇಂತಹ ಆತಂಕವೇ, ಸರ್ಕಾರವು ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣದಂತಹ ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಮುಂದಾಗಲು ಕಾರಣವಾಗಬಲ್ಲದೇ ಎಂಬುದು.

ಈ ಸಹಜ ಸಂಶಯದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವುದು ಎರಡು ಸಂಗತಿಗಳು. ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್ ಪ್ರೇರಿತ ಹೊಸ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾದರಿಯ ಪ್ರಬಲ ಸಮರ್ಥಕರಾದ ಇನ್ಫೋಸಿಸ್‌ನ ಎನ್.ಆರ್. ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಯವರು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ, ರಾಜ್ಯದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಮಾಡುವಂತೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕ ಮಾಹಿತಿಯಂತೆ ವಿಶ್ವ ಬ್ಯಾಂಕ್, 'ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಗಾಗಿ ಹೊಸ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ನಕ್ಷೆ' ಎಂಬ ವರದಿಯಲ್ಲಿ (ಸಂ. ೨೪೨೦೮ - ಐ. ಎನ್) ಬೆಂಗಳೂರು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯಾಗಾರಗಳ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ, ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿಂತ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಾಂತ್ರಿಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮರ್ಥರಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಷದ ಪಡಿಸುತ್ತಾ ನೀಡಿರುವ ಸೂಚನೆಗಳು. ಈ ಸಮೀಕ್ಷಾ ವರದಿ ಎಷ್ಟು ವಸ್ತುನಿಷ್ಠ ಹಾಗೂ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ (ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಒಂದೇ - ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ- ಮಾಧ್ಯಮ ಇರುವಂತಾದಾಗ ಇಂತಹ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳೇ ಅಸಂಬದ್ಧವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯಲ್ಲವೇ ?) ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದರೆ, ಇಂತಹ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಏನು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್‌ನಂತಹ ಹೊರಗಿನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಕೈಹಾಕುವುದರ ಮರ್ಮವಾದರೂ ಏನು? ನಮ್ಮ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಸ್ವರೂಪ, ಮಾದರಿ, ಗತಿ- ಲಯಗಳನ್ನು ಇವರು ನಿರ್ಧರಿಸುವಂತಹ ರಾಜಕಾರಣ, ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು

ದೇಶವಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಇವೆ.

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದಲೇ ಹೊಸ ಜಾಗತಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ = ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಂಬ ಸರಳ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇನೂ ಹೊಸ ಸೂತ್ರವಲ್ಲ. ನವ ಭಾರತದ ದೇಸಿ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು, ಯಾವುದನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ ಶಾಹಿಯ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವ (Gate keeping) ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವೆಂದು ಕರೆದರೋ, ಆ ಮೆಕಾಲೆ ಪ್ರಣೀತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ಎಂದಿನಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿತೋ, ಅಂದಿನಿಂದ ಈ ಸೂತ್ರ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೂ ಈ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುವ ಕೆಲಸ, ಆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಮಾದರಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದರಿಂದಾಗಿ, ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾನು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಎಂಬುದನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ತಾಂತ್ರಿಕತೆ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ವೈಚಾರಿಕ ಆಕೃತಿಗಳು ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲೂ ಬಳಸುತ್ತಿರುವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ *ಸೆಕ್ಯುಲರಿಸಂ* ಎಂಬ ವೈಚಾರಿಕ ಆಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ನಾವು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಅನುಸಂಧಾನ ಎಷ್ಟು ಗೊಂದಲಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಗಾಂಧೀಜಿ ಇದರ ವಿರುದ್ಧ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದರು: ಅಂತಹ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮದು ಎನ್ನುವ ಮತ್ತು ನಮ್ಮದಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟಲಾಗದು ಎಂದಿದ್ದರು. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಆತ್ಯಂತಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಲುಕಿಸುವಂತಹ, ಸದಾ ಏರುತ್ತಾ ಹೋಗುವ ಜೀವನ ಮಟ್ಟದ ಈ ತಂತ್ರಕ್ಕಿಂತ ನಮ್ಮ ಮಿತಿಗಳಲ್ಲೇ ಸಂತೋಷಪಡುವ ಒಂದು ಸಭ್ಯ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸಾಧ್ಯಮಾಡುವ ತಂತ್ರವಾಗಿ, ಅವರು ದೇಶಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ವಿಕಾಸದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಹೊಸ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅದೆಲ್ಲ ಅವಾಸ್ತವಿಕ, ಅಸಾಧ್ಯ, ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ ನಾವು ನೆಹರೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ, ವಿಜ್ಞಾನದ ನಿರಂತರ ಅನ್ವಯವನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಆಧುನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ನೆರವಿನಿಂದ ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಯೇ ಕಟ್ಟಿದೆವು -೧೫ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕಾಪು ದಾಸ್ತಾನು ಚಿನ್ನವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್ ಬಳಿ ಅಡವಿಟ್ಟು; ದೇಶ ಕಟ್ಟುವುದಿರಲಿ, ನಡೆಸುವ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಸಾಲ ಪಡೆಯುವ ದುಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಈಡಾಗುವವರೆಗೆ. ಇಂತಹ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಭಾಷೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿತ್ತು. ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು, ಅದರ ಫಲಗಳನ್ನುಣ್ಣಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸಹಜವಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ, ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮನಃ

ಪೂರ್ವಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಾದಂತೆ -ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಏಷಿಯಾದ ದೇಶಗಳೇ ಆದ ಚೀನಾ, ಜಪಾನ್, ಕೊರಿಯಾ- ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮೆಕಾಲೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮದ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅರ್ಥೋದ್ದೇಶಗಳನ್ನೇ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಾವು ಎಂತಹ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಮಂಕಿಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದುವೆಂದರೆ, ನಮಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಒಂದು ಮನೋಭೂಮಿಕೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿಯೆ, ಕಳೆದ ಅರವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ತೊಲಗಿಸಿ' ಆಂದೋಲನಗಳು ನಡೆದಿದ್ದರೂ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದ ಒಂದು ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡೇ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಜನಭಾಗ ಅದನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಯೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಉಂಟುಮಾಡುವ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಭಾಷಾ ತಜ್ಞರು, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತಕರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದರೂ; ಸರ್ವೋನ್ನತ ನ್ಯಾಯಾಲಯವೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾತೃ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಸರ್ಕಾರದ ಹಕ್ಕು- ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ಸಂವಿಧಾನಿಕ ಎಂದು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಹಪಾಹಪಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಜನರ ಹಪಾಹಪಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹಪಾಹಪಿಯೂ ಈಗ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ಸಮಸ್ಯೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಡಾಯಿಸಿದೆ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಆಂದೋಲನಕಾರರೂ, ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರೂ ಸೇರಿ ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ವಿವಿಧ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ವಾದಿಸಿ-ಪ್ರತಿವಾದಿಸಿ, ಕೊನೆಗೂ ಸರ್ವೋನ್ನತ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಿಂದ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಪರವಾದ ತೀರ್ಪನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೂ, ಅದರ ಜಾರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣೋದ್ಯಮಿಗಳು ರಾಜ್ಯ ಉಚ್ಚನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ತಂದ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ತೆರವುಗೊಳಿಸುವ ಯಾವುದೆ ಉಪಕ್ರಮವನ್ನು ಕಳೆದ ೧೩ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಉಪಕ್ರಮದ ತರಾತುರಿಯನ್ನು ಕೆಲವರು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗಲಷ್ಟೇ, ಅದು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಬಿಗುವನ್ನು ಉಪಶಮನಗೊಳಿಸಲು ಈ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಪ್ರಕರಣದ ವಾದ ಪ್ರತಿವಾದಗಳು ಅಂತಿಮ ಹಂತದಲ್ಲಿದ್ದು, ಅನತಿಕಾಲದಲ್ಲೇ ತೀರ್ಪು ಹೊರಬೀಳಲಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಈ ತೀರ್ಪಿಗೂ ಕಾಯದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಕುರಿತ ಹೊಸ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ ಸರ್ಕಾರದ ತುರ್ತು,

ಹಲವು ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ಕೇವಲ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನವರೆಗೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಗ್ರಾಮಾಂತರದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಕುತ್ತಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ; ಇದು ಶಾಲಾ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿಯೇ ಮಕ್ಕಳು ಶಿಕ್ಷಣ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ- ಆದುದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ ಕಡ್ಡಾಯವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಿಂದ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಚಳುವಳಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿದ್ದ ದಲಿತ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ನಾಯಕತ್ವದ ಒಂದು ಭಾಗ ಇಂದು ಇದಕ್ಕೆ ತದ್ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತಿರುವುದರ ಮರ್ಮವಾದರೂ ಏನು? ಹಲವು ರೀತಿಯ ಸಂಕಷ್ಟ- ಸಂದಿಗ್ಧಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಕಾರವು ಈ ಜನವರ್ಗಗಳ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ರಾಜಕೀಯ ಹುನ್ನಾರವೇನಾದರೂ ಈ ತುರ್ತಿನ ಹಿಂದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆಯೇ? ಅತಿ ಲಾಭ ತರುವಂತಹ ಸರಕಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ತನ್ನ ಉದ್ಯಮಗಳಿಗೆ, ಉದ್ಯೋಗ ಹಾಗೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ- ಈ ಎರಡೂ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಯಸುವ ಉದ್ಯಮಪತಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಒತ್ತಡಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿವೆಯೇ? ಅಥವಾ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತಿರುವ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್ ನಿರ್ದೇಶನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾದರಿಯ, ಜಾಗತೀಕ ರಾಜಕಾರಣದ ಒತ್ತಡಗಳೇನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿವೆಯೇ ?

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಈ ಎಲ್ಲ ಒತ್ತಡಗಳೂ ಒಂದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಬಂದಂತಹವು- ಅದೇ ಜಾಗತೀಕರಣ. ಈ ಜಾಗತೀಕರಣವು ತಾನು ಈ ಹಿಂದೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದ ಆಧುನೀಕರಣದ ಹೊಸ ರೂಪವೇ ಆಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಚಿನ್ನವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಶ್ವಬ್ಯಾಂಕ್ ಬಳಿ ಅಡವಿಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಆಧುನೀಕರಣವು ಆ ದುಃಸ್ಥಿತಿ ತಲುಪಲು, ಅದು ಸಮಾಜವಾದಿ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಹೊಂದಿದುದೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಜಾಗತೀಕರಣ ರೂಪದ ಆಧುನೀಕರಣವು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ಅದೀಗ ಮುಕ್ತ ಸ್ಪರ್ಧೆ-ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ ಮತ್ತು ಮಾಹಿತಿ ಹಾಗೂ ಜೈವಿಕವೆಂಬ ಎರಡು ಹೊಸ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾ; ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯಮ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಣ್ಣದ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮೆದುರು ಬಂದು ನಿಂತಿದೆ. ಮೊದಲ ಸುತ್ತಿನ ಆಧುನೀಕರಣ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರೇಮವನ್ನಷ್ಟೆ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದರೆ, ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂಬ ಈ ಎರಡನೇ ಸುತ್ತಿನ ಆಧುನೀಕರಣ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಾಮವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. 'ಕಾಮಾತುರಾಣಾಂ ನಲಜ್ಜಃ ನಭಯಃ' ಎಂಬಂತೆ ಈ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಾಮ, ನಮ್ಮನ್ನು

ಯಾವುದೇ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮರ್ಯಾದೆಯೆದುರು ನಿರ್ಲಜ್ಜರನ್ನಾಗಿಯೂ, ಯಾವುದೇ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಪಾಯದ ಎದುರು ನಿರ್ಭಯರನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿ, ವಿಷಯ ತಜ್ಞರ ಪರಿಣತಿಯ ಹಾಗೂ ವಿವೇಕದ ಮಾತು ತಲೆಯೊಳಗೇ ಹೋಗದಷ್ಟು ಮರುಳು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ.

ಹೀಗಾಗಿಯೇ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೇಡ ಎಂದರೆ, ಇವರ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷೇ ಬೇಡ ಎಂದಂತೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಸದ್ಯದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಡಾ. ಸಿ. ಎನ್. ಆರ್. ರಾವ್ ಅವರೇ, ಮೊದಲು ಕನ್ನಡ, ನಂತರವಷ್ಟೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಇವರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳದೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾ ತಜ್ಞರು ಮಗು ಏಳನೇ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತನ್ನೊಳಗೆ ಅಂತರ್ಗತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದರೆ,ಅದೆಲ್ಲ ಹಳೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ-ತಾವೇ ಒಂದು ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಆವಿಷ್ಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಹಾಗೆ! ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು, ಮಗು ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಾತೃ ಅಥವಾ ಪರಿಸರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಮುಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಸುಗಮವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ; ನೀವಿನ್ನೂ ಜ್ಞಾನದ ಯುಗದಲ್ಲಿದ್ದೀರಿ -ಇದು ಉದ್ಯೋಗ ಯುಗ ಎಂದು, ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೂ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಕಳಚಿ ಹೋಗಿರುವ ಕಟು ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮುಖಕ್ಕೆ ರಾಚಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ! ಐದನೇ ತರಗತಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವಂತಾದರೆ, ಗ್ರಾಮಾಂತರದ ದಲಿತ- ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ಮಕ್ಕಳೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಫಲಗಳನ್ನು ಉಣ್ಣಲು ಶಕ್ತರಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹುಂಬ ಹುಂಬಾಗಿ ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಲಾಭ-ನಷ್ಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳದೆ, ಈಗ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಆವೃತ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಗತೀಕರಣದ ವಿರೋಧಿಗಳೇನೂ ಅಲ್ಲದ, ಜಗತ್ತಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೆನ್ನಿಸಿರುವ, ಅಮಾರ್ತ್ಯಸೇನರ ಈ ಮಾತನ್ನು ಉಲ್ಲೇಖಿಸಬಯಸುವೆ: "ಇಂದು ಭಾರತದ ಮೂರನೇ ಒಂದು ಭಾಗ ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾ ಆಗತ್ತಿದ್ದರೆ, ಮೂರನೇ ಎರಡು ಭಾಗ ಇಥಿಯೋಪಿಯಾ ಆಗುತ್ತಿದೆ." ಇದು ಸತ್ಯವೇ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಅದು ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದಾದ ಅನಾಹುತಗಳು ಊಹಾತೀತವೇ ಸರಿ. ಸದ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದ ಅಶಾಂತಿ, ಅಭದ್ರತೆ, ಹಿಂಸಾಚಾರಗಳ ವೈವಿಧ್ಯವೇ ಈ ಅನಾಹುತಗಳ ಮುನ್ಸೂಚನೆಗಳೂ ಆಗಿರಬಹುದು. ಈ ಎಲ್ಲ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಹಿಂದೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಸತ್ಯವೆಂದರೆ, ಅನ್ಯಭಾಷೆಯೊಂದರ ಮಾತೃಕೆಗಳಲ್ಲಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ

ಮಾದರಿಯ ಮೂಲಕ ಆಧುನೀಕರಣಗೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟ ಜನಸಮುದಾಯವೊಂದು, ತನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಬಗೆಗೇ ಅನುಮಾನ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ವಿವೇಚನಾಶಕ್ತಿಯ ಆಧಾರಗಳನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು. ಲೌಕಿಕ ಬಂಡವಾಳವನ್ನರಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞಾ ಪರಿಧಿಯಾಚೆ ಹೊರಟ ಜನಸಮುದಾಯವೊಂದು ತನ್ನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಂಡವಾಳದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದಿವಾಳಿತನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿರುವ ದುರಂತವಿದು. ಇದು ಈಗಾಗಲೇ ಅಮಾರ್ತ್ಯಸೇನರ ಮಾತಿನ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ, ಜಾತಿಕೆಟ್ಟರೂ, ಸುಖ ಪಡಲಾಗದ ಸಂದಿಗ್ಧ. ಇಂತಹ ಸಂದಿಗ್ಧಗಳಲ್ಲೇ, ಕೆಲವು ಜನವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವಿಕೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ವ್ಯಸನವಾಗಿ;ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ,ನೆಪಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಹತಾಶೆ ಬೆಳೆಯುವುದು.

ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರವೇ ಇಲ್ಲವೇ ? ಜಗತ್ತು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆಯೆ ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೇ ಜೋತು ಬಿದ್ದು, ಹೊಸ ವಿಚಾರ ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಗೆ ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಬದುಕನ್ನು ಸ್ಥಗಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಅಸಂಬದ್ಧ . ಏಕೆಂದರೆ, ನೀವು ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತರೂ, ಬದಲಾವಣೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಆಗುತ್ತಿರುವುದೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಬದಲಾಗಿ ನಮ್ಮ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ನಾವು ಭದ್ರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬದಲಾವಣೆ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ನಾವೂ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ಅದನ್ನು ನಮ್ಮ ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳಿಗೆ ಅನುವಾಗುವಂತೆ ವಿನ್ಯಾಸಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ವಿವೇಕದ, ನಿಜವಾದ ಸಾಹಸ- ಸೃಜನಶೀಲತೆ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಅದು ಆಧುನೀಕರಣ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇತರರ ವಿಚಾರ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಅನುಕರಿಸುವುದಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮೂಲಸತ್ವವನ್ನು(Genius)ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಂಘಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ನಮ್ಮ ಮೂಲ ಸತ್ವದ ಮಾತೃಕೆಗಳು ಇರುವುದು ನಮ್ಮ- ಮಾತೃ- ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ- ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಸಮಕಾಲಿನ ಜಗತ್ತಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಾಷಾ ತಜ್ಞ ನೋಮ್ ಚಾಮ್‌ಸ್ಕಿ, ಮಗುವಿಗೆ ಅದರ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಆರಂಭಿಕ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ- ಏಳನೇ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೆ- ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಹೊರತಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು (ಎರಡನೆಯ) ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದು ಆದರ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಮೂಲನೆಲೆಗಳನ್ನೆ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳಿಸಿ, ಅದರ ಸೃಜನಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಭಂಗಗೊಳಿಸಿಸಬಲ್ಲದು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು.

ಇದಕ್ಕೆ ಆತ ಕೊಡುವ ಕಾರಣ, ಮನುಷ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸ್ಮೃತಿಕೋಶದಲ್ಲೇ ಜಾಗತಿಕ ಭಾಷಾ ವ್ಯಾಕರಣವೊಂದು(Universal grammer) ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದ್ದು,

ಹುಟ್ಟುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಗುವೂ ಅದನ್ನ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ವ್ಯಾಕರಣ ಅದರ ಮಾತೃ ಮತ್ತು ಪರಿಸರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ, ಆ ಮಗುವಿನ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಮಗು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ಮುನ್ನವೇ, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು *ಸಾಧಿಸಿ*ಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನ ಕಿವಿಗೆ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳು ಬೀಳುತ್ತಿರುವಂತಹ ಆವರಣದಲ್ಲಿ, ಮಗು ತನ್ನ ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು *ಸಾಧಿಸಿ*ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು. ಇದನ್ನೇ ಕೆಲವು ಸ್ವಯಂ ಘೋಷಿತ ಭಾಷಾ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು, ಮಗು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳನ್ನ ಕಲಿಯಬಲ್ಲದೆಂದು ಚೋಮ್‌ಸ್ಕಿ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು, ಈ ವಿಚಾರ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವರ ಹಾದಿ ತಪ್ಪಿಸಿದ್ದೂ ಉಂಟು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮ ಮಧ್ಯದ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಭಾಷಾ ತಜ್ಞ ಕೆ. ವಿ. ತಿರುಮಲೇಶರು ಈ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಇದನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ, ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸಿದ್ದು.('*ಪ್ರಜಾವಾಣಿ*' *ಸಾಪ್ತಾಹಿಕ ಪುರವಣಿ : ೨೨.೧೦.೦೬*) ಮಗು ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿನ ಜಾಗತಿಕ ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಬೇರೆ, ಮನುಷ್ಯ ನಿರ್ಮಿತ ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಕಲಿಯುವುದೇ ಬೇರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಕನ್ನಡ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಮಗು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಆಗಲೇ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಆ ಭಾಷೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅದರ ಅಕ್ಷರ ರೂಪದ ಭಾಷಾ ಶಿಸ್ತುಗಳನ್ನು; ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತನ್ನು ತನ್ನ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ನಿರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು.

ಹಾಗಾಗಿಯೇ, ಮಾತೃ ಅಥವಾ ಪರಿಸರ ಭಾಷೆಯಾಗಿರದ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರವು, ಕಲಿಯಬಲ್ಲವು ಮಾತ್ರ. ಹಾಗೆ ಕಲಿಯಲು ಅವಕ್ಕೆ ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡ ಭಾಷೆಯೊಂದರ ಶಿಸ್ತುಗಳ ಅಸ್ತಿವಾರಗಳಿರಬೇಕು. ಕನ್ನಡದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ನಿಜವಾದ ವಿರೋಧವಿರುವುದು ಈ ನೆಲೆಯಿಂದ; ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಅಲ್ಲ- ಬದಲಿಗೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ! ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುವುದಾದರೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಯಲೆಂದು- ಗಿಳಿಪಾಠವಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೀರಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತೃಕೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಕನಿಷ್ಠ ಐದು ವರ್ಷಗಳ ಶಿಸ್ತುಬದ್ಧ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ. ಅಂದರೆ transformation, expansion ಮತ್ತು substitution ಎಂದು ಭಾಷಾ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಕರೆಯುವ ಕಲಿಕಾ ತಂತ್ರಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಬೇಕು. ಹಾಗಾಗಿ ಏಳನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗಿನ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ

ಮಾಧ್ಯಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ, ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಶಾಲೆಗಳ ಹೊರತಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರಲಿ. ಮೌಖಿಕ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಮೂರನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದ ಆರಂಭವಾಗಿ, ನಾಲ್ಕನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ, ಐದನೇ ತರಗತಿಗೆ ಪಠ್ಯಾಧಾರಿತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಶುರುವಾಗಲಿ. ಪರಿಸರದಲ್ಲಿರದ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆ ಆರಂಭವಾಗಬೇಕಾಗಿರುವುದೇ ಹೀಗೆ: Pattern drill ಅಂದರೆ ಭಾಷಾ ರಚನೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಡುವ ಸರಳವಾಕ್ಯ ಅಥವಾ ಸಾಲುಗಳ ಮೌಖಿಕ ಅಭ್ಯಾಸ; ನಂತರ reinforcement ಅಂದರೆ ಪದೇ ಪದೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಬ್ದ, ವಾಕ್ಯಗಳು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವಂತಹ ತರಗತಿ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣ.

ಈ ಮಾದರಿಯ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಬಲ್ಲವು. ಈ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಡೆಗೇ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ಕೊಡುವಂತಿರಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಈಗಿರುವಂತೆ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಡೆಗಲ್ಲ. ಇದು ಭಾಷಾ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಹಾಗೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ರೂಪಿಸಬಹುದಾದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥೂಲರೂಪ. ಇದರ ವಿವರಗಳನ್ನು ಪರಿಣತ ಭಾಷಾತಜ್ಞರು, ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು, ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಉದ್ಯಮತಂತ್ರಜ್ಞರು ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಚಿಂತಕರಿಂದ ಕೂಡಿದ ಆಯೋಗವೋ, ಸಮಿತಿಯೋ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ತಂತಾನೇ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತಂತೆ ಆಧುನೀಕರಣದ ಆಮಿಷಗಳು ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ ಉಡಾಫೆಯ ಹಾಗೂ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕತೆಯ ಹೆಸರಿನ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಏಕರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯಾಗಿ, ಅನೇಕ ರೀತಿಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಿಗುವುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ವಲಸೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಜನವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಷ್ಟು ಪಾಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ವಾಪಸಾಗುವುದರಿಂದ, ಆ ಶಾಲೆಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಸುಧಾರಣೆಗೆ ಒತ್ತಡಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತವೆ. ಜ್ಞಾನ, ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡ ಭಾಷಾ ಮಾತೃಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸುಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವುದಾದ್ದರಿಂದ, ಕನ್ನಡ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಗುವಿನ ಪಾಲಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ, ಅದು ಜಗತ್ತನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವ ತನ್ನದೇ ಅರಿವಿನ ದ್ವಾರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ತದನಂತರ, ಮೌಖಿಕ ಅಭ್ಯಾಸಗಳ ಅಸ್ತಿವಾರದ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟ

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಳಕೆಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅರಳಿಕೊಂಡಿರುವ ಜ್ಞಾನದ ಮೂಲಮಾತೃಕೆಗಳ ನೆರವಿನಿಂದಾಗಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಇದು ಸದ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಗೂ ಆ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಗರಿಷ್ಟ ಹಾಗೂ ಸಮಗ್ರಗೊಳಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲೇ ಸಮಾಜವಾದಿ ಚಿಂತಕ ಡಾ||ರಾಮಮನೋಹರ ಲೋಹಿಯಾ, ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ನಮ್ಮದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಾಗದೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸಂಶೋಧನೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು ಎಂದಿದ್ದುದು. ಅದೇನೇ ಇರಲಿ, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ, ಕನ್ನಡಭಾಷೆಯಿಂದ ಅನ್ನ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ- ಅದನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡರೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಂದೇಶ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ರವಾನೆಯಾಗಿ, ಅದು ತನ್ನ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಬಗೆಗೇ ಸುಪ್ತವಾಗಿ ಕೀಳಿರಿಮೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಈವರೆಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ, ಕಾಪಾಡಿ, ಪ್ರಬುದ್ಧತೆಯೆಡೆಗೆ ನಡೆಸಿರುವ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುವ ಅವಿವೇಕ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ, ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ, ಇಂದಿನ ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ದಲ್ಲಾಳಿಗಳಂತಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪುಢಾರಿಗಳು, ಉದ್ಯಮಿಗಳು, ಸ್ವಯಂ ಘೋಷಿತ ಸಮುದಾಯ ನಾಯಕರ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ವಿಷಯ ತಜ್ಞರ, ಕ್ಷೇತ್ರ ಪಂಡಿತರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸದ್ಯದ ಗೌಜು ಗದ್ದಲದಲ್ಲಿ ತಾನೊಂದು ದೇಶ, ಒಂದು ಜನಪದ, ಒಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿ; ಇವುಗಳ ಆಧಾರಗಳು ಉಳಿದು ಬೆಳೆದರೆ ಮಾತ್ರ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಸಂತೋಷಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮನಗಾಣಬಹುದು.

(ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಲಾಗಿರುವ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಿದವರು,ಭಾಷಾ ತಜ್ಞ- ಗೆಳೆಯ ಲಿಂಗದೇವರು ಹಳೆಮನೆಯವರು)

(ಮೂಡುಬಿದರೆಯಲ್ಲಿ ನವೆಂಬರ್ ೨೪,೨೫, ಹಾಗೂ ೨೬ ರಂದು 'ಕನ್ನಡದ ಮನಸ್ಸು: ಪ್ರಚಲಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು' ವಿಷಯ ಕುರಿತು ನಡೆದ 'ಆಳ್ವಾಸ್ ನುಡಿಸಿರಿ ೨೦೦೬' ರ 'ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳ ನಡುವೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸವಾಲುಗಳು' ಗೋಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದ ಪ್ರಬಂಧ)

○

೬.ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮರುಳಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಸುವರ್ಣೋತ್ಸವ

ಕನ್ನಡವೇ ಸತ್ಯ
ಕನ್ನಡವೇ ನಿತ್ಯ
-ಕುವೆಂಪು

ಕಾವೇರಿಯಿಂದ ಗೋದಾವರಿವರೆಗೆ ಹರಡಿ ಕನ್ನಡದೊಳ್ ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಜನಪದವೀಗ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸಿದರೆ ಅನ್ನ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಂತಿದೆ! ಅದನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಿರುವ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೂಲಕ ಖಚಿತಪಡಿಸಿರುವ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರವು, ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋದಯದ ಚಿನ್ನದ ಹಬ್ಬವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ದೊಡ್ಡ ವಿಪರ್ಯಾಸವೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ರಾಜ್ಯೋದಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡಿದ ಹಲವರು, ಕೆಲವಿಬ್ಬರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಯಾವ ಘನೋದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇವರೆಲ್ಲ ಹೋರಾಟ ಮಾಡಿದರೋ- ಒಂದು ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯದ ಜನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ವಿವಿಧ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಸಂಪನ್ನತೆಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನದೆನ್ನುವ ಚಂದದ ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ರಾಜಕೀಯ ಇಚ್ಛಾಶಕ್ತಿಯ ಸಂಘಟನೆ- ಆ ಉದ್ದೇಶವನ್ನೇ ಅಪ್ರಸ್ತುತಗೊಳಿಸುವ ಸದರಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಜ್ಞೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರತಿಭಟನೆಯ ಸೊಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲದೆ, ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ , ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮರುಳು ಉಂಟು ಮಾಡಿರುವ 'ವಿಸ್ಮೃತಿ' ಎಷ್ಟು ವಿನಾಶಕಾರಿ ಆಯಾಮುಗಳುಳ್ಳದ್ದು ಎಂಬುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದು ಆತಂಕವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು-ಅದೂ ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಪತ್ರಿಕೆಗಳು-ತಮ್ಮ ಉದ್ಯಮದ ಎಲ್ಲಾ ನೀತಿ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಗಾಳಿಗೆ ತೂರಿ, ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸಿ , ಸರ್ಕಾರಿ ಆಜ್ಞೆ ಪರ ವಾತಾವರಣ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡ ಹೊರಟಿರುವುದು ಈ ಸುವರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕಾಚರಣೆಯ ರುಚಿಯನ್ನೇ ಕೆಡಿಸಿದೆ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ, ಕಳೆದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವಿಶ್ವ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಆಯೋಜಿತ 'ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸುವಂತಹ ಬೃಹತ್ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ'ಯ ರಾಜಕಾರಣದ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, 'ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿ' ರಾಜಕಾರಣದ ಹೊಸ ಆವೃತ್ತಿಗೆ ದೇಶ

ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಮೊದಲ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ, ದೇಶೀ ಜನರಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯ ಪರಿಕರಗಳ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಮಾನ ಮತ್ತು ಅವರ ಜೀವನ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕುರಿತು ಅವಮಾನವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದು. ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಂದು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಕನ್ನಡಿಗರಲ್ಲೇ ಮೂಡಿಸಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಅನುಮಾನ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಜಾತಿ ನಡುವೆ ತಳುಕು ಹಾಕಿ ವಿವಿಧ ಸಾಮಾಜಿಕ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಕುರಿತಂತೆ ಉಂಟು ಮಾಡಿರುವ ಗೊಂದಲ, ಅನೇಕ ನೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವಂತಾಗಿವೆ: ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸುವ ಈ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು, ಆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ತಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟುಮಾಡಿರುವ ನೆಮ್ಮದಿ ಭಂಗವನ್ನೂ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಶಾಂತಿಯನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದಷ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಸೂಕ್ಷ್ಮಗೊಳಿಸಿ,ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರಣೀತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಾನತೆ ಎಂಬ ಮರೀಚಿಕೆಯ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಅನೇಕ ಅಡೆತಡೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸತತ ಕಾನೂನು ಹೋರಾಟದ ಮೂಲಕ ಭಾರತೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಸರ್ವೋನ್ನತ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಿಂದ ತೀರ್ಪು ಪಡೆದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಆಂದೋಲನಕಾರರಿಗೆ ಇಂದು ಎದುರಾಗಿರುವವರು, ನಾವೇ-ನಮ್ಮ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಎಂಬುದು, ವಿಚಿತ್ರವಾದರೂ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ!

ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸತ್ಯದ ಒಂದು ಭಾಗವಾಗಿ, ರಾಜಕೀಯ ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿರುವ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಅದರಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯೆಂಬ ಆಮಿಷದ ಮೂಲಕ ಈ ಜನಭಾಗದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ತಾತ್ವಿಕ ಮುಖವಾಡದ,ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅಗ್ಗದ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿರುವಂತಹ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಡ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ವಂಚನೆಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವುಳ್ಳ 'ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ನೀತಿ ಮಾತ್ರ' ಎಂದು ವರ್ಣಿಸುವ ಮೂಲಕ ಜನರನ್ನು ಒಡೆದು, ಯಾಮಾರಿಸಲು ಹೊರಟಿದೆ. ಆದರೆ ಮೂರು ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ನಾವು ಹೀಗೇ, ಇಂತಹ ರಾಜಕೀಯದಿಂದಲೇ ಕಿತ್ತಾಡಿಕೊಂಡು ಒಡೆದು ಹೋಗಿ, ಈಸ್ಟ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿಯನ್ನೂ 'ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದ್ದೆವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು, ಸರ್ಕಾರದ ಈ 'ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಆಮಿಷ'ಕ್ಕೆ

ಒಂದು ಜನಭಾಗ ಮರುಳಾಗಿದೆ. ಈ ಮರುಳಿನಲ್ಲಿ ಈ ಜನಭಾಗವು, ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಬಡ ಹಾಗೂ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಮಕ್ಕಳು ಈಗ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯೇ ಆಗಿಲ್ಲವೇನೋ ಮತ್ತು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿರದವರೆಲ್ಲರಿಗೂ, ಅವರು ಐದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಷ್ಟೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುವಂತಾದುದೇ ಕಾರಣವೇನೋ ಎಂದೂ ಭಾವಿಸಿದಂತಿದೆ. ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಬಹುತೇಕ ಕೈಗಾರಿಕೋದ್ಯಮಗಳು ಹಾಗೂ ಇತರೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಒಳ ಹೊಕ್ಕು ನೋಡಿದರೆ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ ಸಂಗತಿ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಈಗ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಯಾಮಾರಿಸುತ್ತಿರುವ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಅತ್ಯದ್ಭುತ ಸಾಧನೆಗಳ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಇನ್ಫೋಸಿಸ್ ನ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಯವರೂ ಸೇರಿದಂತೆ, ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಪಾಲಿಗಷ್ಟೇ ದಿಢೀರ್ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ತಾಂತ್ರಿಕ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿರುವವರು ಬಹುತೇಕ, ಈವರೆಗೆ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದ ಶಿಶುಗಳೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಇವರ ಅರಿವಿಗೇ ಬಾರದಿರುವುದು ಈ ಮರುಳನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾರು-ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಲಭ್ಯತೆಯೆಂದೂ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಐದನೇ ತರಗತಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದರ ಲಭ್ಯತೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಇವರು ನಂಬಿದಂತಿದೆ! ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಇರಲಿ, ಕನ್ನಡವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಯದ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಹುತೇಕ ರೌಡಿಗಳು, ರಿಯಲ್ ಎಸ್ಟೇಟ್ ಏಜೆಂಟರುಗಳು ಹಾಗೂ ಈಗ ಚಾಲ್ತಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ವ್ಯಾಪಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳ ದಲ್ಲಾಳಿಗಳೂ, ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಕಾರುಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಾ ತಮ್ಮ ಬೃಹತ್ ಬಂಗಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಇತ್ಯಾದಿ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಸಾಧನ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಂತಹವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಿದೆ.

ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿರುವ ಸರ್ವೋನ್ನತ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಪಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಶ್ರೇಷ್ಠ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆ ತಂದ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣೋದ್ಯಮಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಕಳೆದ ೧೩ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಮೌನವಾಗಿ ಶಾಮೀಲಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು, ಈಗ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಆಜ್ಞೆಗೆ ಅನುವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಷ್ಟೇ ಆ ತಡೆಯಾಜ್ಞೆ ಕುರಿತಂತೆ ಎಚ್ಚೆತ್ತಿರುವ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ (ಇದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಗಳ ಪಾಲೂ ಇದೆ)ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅದರೆಲ್ಲ ಆಯಾಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛಾ ಶಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಲೀ, ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನಾಗಲೀ ಹೊಂದಿದೆ

ಎಂದು ನಂಬುವುದು ಕಷ್ಟ. ಕಟ್ಟು ಬಿಚ್ಚಿದ ಕುದುರೆಯಂತೆ ಈಗ ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡಿ ನೆಗೆಯುತ್ತಾ, ಕೆನೆಯುತ್ತಾ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಹೊಸ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಸವಾರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹುರಿದಂಬಿಸುತ್ತಿರುವ ನಮ್ಮ ಪಾಲಕರ ಹಪಾಹಪಿಯನ್ನೇ ಬಂಡವಾಳ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡದ ಬುಡಕ್ಕೇ ಕೊಡಲಿ ಹಾಕಲು ಹೊರಟಿರುವ ಈ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಹುನ್ನಾರಕ್ಕೆ ಜಾತಿ-ವರ್ಗಗಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೆನಿಸಿಕೊಂಡ ಅನೇಕರು ಬೆಂಬಲ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿರುವುದರ ಹಿಂದಿನ ರಾಜಕಾರಣವು, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ರಾಜಕಾರಣವನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಷ್ಟು ವೃತ್ತಿಪರವಾಗಿದೆ: ಇವರೆಲ್ಲ ಈ ಮೊದಲು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪ್ರಬಲ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದವರಾಗಿದ್ದು,ಈ ವಿವಾದಕ್ಕೆ ಜಾತಿ ಸ್ಪರ್ಶ ನೀಡಿದೊಡನೆ ಪಕ್ಷಾಂತರ ಮಾಡಿ, ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದಲಿತ-ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದೇ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯದಂತೆ ಮಾಡಿರುವ ಮೇಲ್ಜಾತಿ ಮನಸ್ಸುಗಳ ಹುನ್ನಾರದಿಂದ ಎಂಬ ಹೊಸ ಸತ್ಯವನ್ನು ಆವಿಷ್ಕರಿಸಿ ಕೊಡುವ ಮೂಲಕ, ಆವರೆಗೆ ತಾವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಬಗ್ಗೆ ತಳೆದಿದ್ದ ನಿಲುವನ್ನು ಕ್ಷಣಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಬೌದ್ಧಿಕ ದಿವಾಳಿತನವನ್ನು ಮೆರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೇ ಕನ್ನಡದ ಸೇನಾನಿ ಪಾಟೀಲ ಪುಟ್ಟಪ್ಪನವರು ಕೂಡಾ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತರುವಂತಹುದಲ್ಲ ಎಂದು ಈ ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಪ್ರಸ್ತುತ ಸರ್ಕಾರ ಬಾರಿ ಬಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ನಂಬದೆ ಅದಕ್ಕೆ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿದ್ದರು; ಈಗ ಈಚೆಗೆ ಧಾರವಾಡದ ವಿದ್ಯಾವರ್ಧಕ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂತ್ರಿ ಬಸವರಾಜ ಹೊರಟ್ಟಿಯವರು ಅದನ್ನೇ ಪುನರುಚ್ಚರಿಸಿದೊಡನೆ ಸಂಪ್ರೀತರಾಗಿ, ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಅನುಮತಿ ಪತ್ರ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ! ಇನ್ನು ಕನ್ನಡದ 'ಹುಟ್ಟು ಹೋರಾಟಗಾರ' ವಾಟಾಳ್ ನಾಗರಾಜ್ ತಮ್ಮ ಜನಪ್ರಿಯತೆಯ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇತ್ತೀಚಿನವರೆಗೆ, ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಜಾರಿಯಾಗದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎಂದು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯನವರು, ಈಗ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಲಾಗದ ಅಧಿಕಾರ ರಾಜಕಾರಣದ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಲುಕಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು 'ಮೋರೆಗೆ ಮಸಿ' 'ಖ್ಯಾತಿ'ಯ ಕನ್ನಡ ರಕ್ಷಣಾ ವೇದಿಕೆ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿರುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಮೋರೆಗೇ ಮಸಿ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಇಂತಹ ಬೌದ್ಧಿಕ ದಿವಾಳಿತನದ ದಟ್ಟ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಯುನೆಸ್ಕೋ

ಮತ್ತು ನಮ್ಮದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಶೋಧನಾ ಸಂಸ್ಥೆ NCERTಯ ಸಮೀಕ್ಷೆ-ಶಿಫಾರ್ಸುಗಳ ಕಡೆ ನಮ್ಮ ಗಮನ ಹರಿಯದೇ ಇರುವುದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಇದೆ: ವಿಶ್ವ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಂಗ ಸಂಸ್ಥೆಯಾದ ಯುನೆಸ್ಕೋ ಈಗ 'ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ'ವನ್ನು ತನ್ನ ಒಂದು ತುರ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನಾಗಿ ಹಮ್ಮಿಕೊಂಡಿದ್ದು, ಈ ಸಂಬಂಧದ ತನ್ನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳನ್ನೂ, ಅದರ ಆಧಾರದ ವರದಿಗಳನ್ನೂ ಅಂತರ್ಜಾಲ ಸೇರಿದಂತೆ ವಿವಿಧ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ಬಿತ್ತರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮೂಲಭೂತ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾತೃ ಅಥವಾ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದಿನ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಂತಹ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ, ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಆಳವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಲ್ಲವು ಎಂದು ಮಾಜಿ ವಸಾಹತುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ಸಂಶೋಧನೆ-ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆಂದು ಅದು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮದೇ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಶೋಧನೆ ಹಾಗೂ ತರಬೇತಿ ಸಂಸ್ಥೆ (NCERT),ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದ ಚೌಕಟ್ಟೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ರಚಿಸಿದ್ದ ಕಾರ್ಯಪಡೆಯ ಇತ್ತೀಚಿನ ವರದಿ(೨೦೦೬) ಕೂಡಾ ಉತ್ತಮ ಗುಣ ಮಟ್ಟದ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಸಾಧ್ಯ ಮಾಡುವ, ತರಗತಿಯೊಳಗಿನ ಸಂವಾದ ರೂಪಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣನ್ನೇ ಶಿಫಾರ್ಸು ಮಾಡಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಂಡಂತೆ ಬೇಕಾದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಬಹುದೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಈ ಐದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುತ್ತದೆ:

೧. ಜನರನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರ ಪುನರ್‌ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.
೨. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ವರ್ಗದ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.
೩. ಅಂತರ್‌ಸಂಬಂಧಿ ಹಾಗೂ ಪರಸ್ಪರಾವಲಂಬಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತದೆ.
೪. ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ಸಲಹೆ-ಸಮ್ಮತಿ ಸೂಚಿಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಮೂಲಕ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.
೫. ಮಾಹಿತಿಯ ವಿಕೇಂದ್ರೀಕರಣಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಮಾಧ್ಯಮಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ; ಹೆಚ್ಚು

ಜನರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ.

ಈಗ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹಪಾಹಪಿಯಲ್ಲಿ, ಪರಿಣತ ವಲಯದ ಈ ಶಿಫಾರ್ಸುಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ಸ್ವಯಂ ಘೋಷಿತ ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯವಾದಿಗಳ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಪುಢಾರಿಗಳ ಪ್ರಚಾರವನ್ನೇ ನಂಬಿ ಹೊರಟರೆ, ಮೊನ್ನೆ ಇನ್ಫೋಸಿಸ್ ನ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಯವರು ನೀಡಿದ 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಲಿ' ಎಂಬ ಹೇಳಿಕೆಯು, ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಂಬ ಸರ್ಕಾರದ ಹಾಗೂ ಅವರ ಬೆಂಬಲಿಗರ ಘೋಷಣೆಯನ್ನೂ ಮೀರಿ ಹಲವು ಕಡೆಯಿಂದ ಚಲಾವಣೆಗೆ ಬರತೊಡಗಿ, ಕ್ರಮೇಣ 'ಸಾಮಾಜಿಕ ನ್ಯಾಯ'ದ ಪರಿವೇಷ ತೊಟ್ಟು ಅಧಿಕೃತ ಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆಯುವಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಯವರು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ದಲಿತರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಹಿಂದುಳಿದವರಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ ಅನ್ಯಾಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲೇ ಓದಿದ ಎಷ್ಟು ಜನ ದಲಿತರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಹಿಂದುಳಿದವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಎಷ್ಟು ಜನ ಇತರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ದೊರಕಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವರು ಹೇಳಿಲ್ಲ! ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಿತ್ತು. ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಜಾಗತಿಕ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತಿರುವುದೆಂದು (?) ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ಸಂರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹೇಳಿರುವ ಅವರು, ಸ್ವತಃ ತಾವೇ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿ ಈ ಜಾಗತಿಕ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಸೆಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ನಿಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತಾಗಿರುವುದು, ನವ ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ 'ವಿಸ್ಮೃತಿ'ಯ ಪರಿಣಾಮವೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿಯೇ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಕನ್ನಡ ಕಲಿತು ಬೆಳೆದ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಯವರು 'ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಶನ ನೀಡಿದರು'ಎಂದು 'ಪ್ರಜಾವಾಣಿ'ಯಂತಹ ಪತ್ರಿಕೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ದುಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಈಡಾಗಿರುವುದು!

ಪಾಸ್‌ಪೋರ್ಟ್ ಹಾಗೂ ವೀಸಾಗಳ ನಿಯಮಾವಳಿ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಜಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಂತಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು *ಇಂಟರ್‌ನೆಟ್ಟಿಗ*ರು ಹರಡುತ್ತಿರುವ ಹುಂಬ ನಂಬಿಕೆಗೆ ಮರುಳಾಗಿರುವ ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ನೆಲದಿಂದ ಕಿತ್ತು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಎಸೆದು ಅದೃಷ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ಆಧುನಿಕ ಮಾಧ್ಯಮ ಮಾಯಾಜಾಲವು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವ ಇಂತಹ

ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ಜೀವನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಿಯೇ, ಆಧುನೀಕರಣದ ಆರಂಭದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನದ ಕಿಟಕಿಯಾಗಿ ಕಂಡ ಇಂಗ್ಲಿಷ್,ಈಗ ಅದರ ಜಾಗತೀಕರಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ವ್ಯಾಪಾರದ ಕಿಟಕಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಿರುವ ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ನಾವು ಅಷ್ಟೇನೂ ಎಚ್ಚರಾದಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇ, ಅದು ಜಗತ್ತಿನ 'ಬೌದ್ಧಿಕ ಆಸ್ತಿ' ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ವಚಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಹರಾಜಿಗಿಡುವ ಮೂಲಕ ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನೇ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತಗೊಳಿಸಿ, ಮಾನವ ಸತ್ವದ ಪಾವಿತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಅವಿಭಾಜ್ಯತೆಗೆ ಭಂಗ ತಂದಿರುವುದರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವ್ಯಸ್ತತೆಯೇನೂ ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಪರಿಣಾಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಜಾಗತೀಕರಣವೆಂದರೆ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯ ಸ್ವಯಂ ಅಥವಾ ದೇಶೀ ಪುನರುತ್ಪಾದನೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೇ ಅದು, ವಿಜ್ಞಾನ-ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಅನ್ವಯವಾಗದೆ, ನಮ್ಮ ಕಲೆ-ಮಾನವಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತಾಗಿರುವುದರ ಕಾರಣಗಳನ್ನು, ಆಧುನೀಕರಣ ನಿಜವಾಗಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ, ಅದರ ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂಬುದರ ಅನ್ವೇಷಣೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ:

ನಿಲ್ಲದ ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಸರಣಿ, ಬೃಹತ್ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಈಗಲೂ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬಡ ಹಾಗೂ ಅಸಹಾಯಕ ಜನರ ನಿರ್ವಸತೀಕರಣ; ತಾರಕಕ್ಕೇರಿರುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಸುಬುಗಳ, ಜನ ವರ್ಗಗಳ ಆದಾಯಗಳಲ್ಲಿನ ಅಂತರದಿಂದಾಗಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಆತಂಕ-ಅಶಾಂತಿಗಳ ವಿವಿಧ ರೂಪದ ಸ್ಫೋಟಗಳು; ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿರುವ ದುಡಿಮೆಯ ಅರ್ಥ;ಇವುಗಳ ಮಧ್ಯೆಯೇ ನಗರಗಳಲ್ಲಿನ ಉದ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಉದ್ಯಮಿಗಳಿಗಾಗಿ 'ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯ'ಗಳ ನಿರ್ಮಾಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಡಿನಾದ್ಯಂತ ಕಡಿದು ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಮರಗಳು, ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಜೀವ ಪರಿಸರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು-ಇವುಗಳಿಂದಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಮಾಯಾಜಾಲ(ಈಗ ಸಣ್ಣ ಊರುಗಳಲ್ಲೂ ಹವಾ ನಿಯಂತ್ರಣ ಯಂತ್ರಗಳು ಗೃಹೋಪಯೋಗಿ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬಂದಿವೆ!); ನದಿಗಳ ತುಂಡು ಮಾರಾಟ; ಆಧುನಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತ ವೃತ್ತಿಪರರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಆತ್ಮಾಹುತಿಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರುವ ಕೋಮುವಾದಿ ಉಗ್ರವಾದದ ಬರ್ಬರತೆ-ಇತ್ಯಾದಿಗಳಾವುದರಿಂದಲೂ ವಿಚಲಿತರಾಗದಂತೆ, ಜನ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಫಲಗಳನ್ನುಣ್ಣಲು ಮುಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಮುಗಿಬೀಳುವುದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಸಮಾನ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ

ಎಂಬುದೇ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಯ ಹಾಗೂ ಅದರ ಉದ್ದೀಪಕರ ಮತ್ತು ಬೆಂಬಲಿಗರ ವಾದದ ತಾತ್ಪರ್ಯವಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತ್ತದೆ!

ಈ ಜಾಗತೀಕರಣವು ನಮ್ಮ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಎಷ್ಟು ಪಾಲಿನ ಜನರ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸಬಹುದು, ಯಾವ ಯಾವ ಜನ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತಂತಹ ದಾಹಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ-ಅವನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂಗಿಸಬಲ್ಲುದು ಹಾಗೂ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಪಾಲಿನ ಜನರನ್ನು ತನ್ನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯ ಹೊರಗಿಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಎಂತಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಶಾಂತಿ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದರ ಒಂದು ಅಂದಾಜನ್ನಾದರೂ, ಈವರೆಗಿನ ಅನುಭವಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇವರಿಗೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಇವರಿಗೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು, ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು Watch man ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜ್ಞಾನ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಮೇಲ್ಮೈ ಸತ್ಯ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಇದು ಏನನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ, ಇಂತಹ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಸೃಷ್ಟಿ ಹೇಗಾಯಿತು, ಇದು ರೂಪಿಸುತ್ತಿರುವ ಬದುಕಿನ ಸ್ವರೂಪ ಹಾಗೂ ಗುಣ ಮಟ್ಟವಾದರೂ ಎಂತಹದು, ಇದು ಹೀಗೇ ಬೆಳೆಯಬೇಕೇ-ಬೇರೆ ಪರ್ಯಾಯಗಳಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಕಿವುಡಾಗಿರುವ ಸತ್ಯವಿದು. ಇಂದು ಬೆಂಗಳೂರು, ಜನತೆ ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನೇ (ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯ್ತಿಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ರಾಜ್ಯ-ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಗಳವರೆಗೆ) ಅಪ್ರಸ್ತುತಗೊಳಿಸುವಂತಹ ಕೆಲವು ಪಟ್ಟಭದ್ರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳ ಆಡೊಂಬಲವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ;ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳು-ನಿಗಮಗಳು ತಮ್ಮ ಬೃಹತ್ ಲಾಭಾಂಶಗಳ ಬೊಜ್ಜನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತಾ, ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ -ಈ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಅಧಿಕೃತತೆ, ಅಧಿಕಾರ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹತೆಗಳನ್ನೇ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾ -ಸಮಾನಾಂತರ ಸರ್ಕಾರಗಳಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡತೊಡಗಿವೆ. ಇವು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಮೂರ್ತ ಹಾಗೂ ಮೂರ್ತ ಹಿಂಸೆಗಳು (ವಾಚ್‌ಮನ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಗತ್ಯ ಎಂಬುದೂ ಸ್ಥಳೀಯತೆಯ-ಇದೊಂದು ಮೌಲ್ಯವೂ, ಪರಿಮಳವೂ ಆಗಿದೆ-ಮೇಲೆ ಎಸಗುವ ಅತ್ಯಾಚಾರವೇ ಆಗಿದೆ) ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನ ತಮ್ಮ 'ಸ್ಮೃತಿ'ಯನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ: ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ, ಸಮಾನತೆ ಹಾಗೂ ಜಾತ್ಯಾತೀತೆಯ ಆಶಯ-ಆದರ್ಶಗಳು ಜನಮಾನಸದಲ್ಲಿ ಹಿನ್ನಲೆಗೆ ಸರಿಯುತ್ತಿವೆ.

ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನು ತಡೆಯಲು ಇಂದು ಕನ್ನಡವನ್ನು ತುರ್ತು ಅಗತ್ಯವೆಂಬಂತೆ-ಈಗ ಅದರ ಅಳಿದುಳಿರುವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಭಂಗಬಾರದಂತೆ-ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ: ಜಾಗತೀಕರಣದ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹಬ್ಬದಂತೆ ಪ್ರತಿರೋಧ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕನ್ನಡ

ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಥಮಿಕತೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಬೆಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಾದರೂ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಜಾರಿಯಾಗದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು, ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರೋಗವನ್ನು ವಾಸಿ ಮಾಡಲು ಹೋಗಿ ಅಂತಹ ರೋಗದ ವಿರುದ್ಧ ರಾಜ್ಯದ ಉಳಿದೆಡೆ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಾದರೂ ಪ್ರತಿರೋಧ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುವಂತಹ ಆತ್ಮಘಾತುಕ ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷದ ಕೆಲವು ಶಾಸಕರು ಹಾಗೂ ಮುಖಂಡರು ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆ ಪರವಾಗಿ ನೀಡಿರುವ ಒಂದು ಸುದೀರ್ಘ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಭಾರತದ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕತೆ ನೀಡಲಾರಂಭಿಸಿರುವುದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.ಆದರೆ ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಗಳ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ', 'ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ 'ದಂತಹ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವಂತಹ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಗಳಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಸಮರ್ಥ ಭಾಷಾ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಿದ ನಂತರವಷ್ಟೇ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿವೆ. ಹಾಗೇ ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಪದೇ ಪದೇ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಳ್ಳುವ ಚೀನಾ ಮತ್ತು ಜಪಾನ್ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಗಲ್ಲಿಗೊಂದು ಗಟಾರಕ್ಕೊಂದರಂತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಿಲ್ಲ. ನಾವು ಸುಮಾರು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಆರಂಭಿಸಿದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲೀಗ ಅವರು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದಾರಷ್ಟೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯೇ ಹೊರತು, ಅವರು ನಮಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಲಾರರು.

ಹಾಗೇ, ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯವರು, ತಮಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತನಾಡಲು ಆಗುತ್ತಿರುವ ಹಿಂಜರಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಲವತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, 'ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯೇ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮಿಕ್ಕ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿಯೇನು? ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ಪಟ್ಟಣದ ಮಕ್ಕಳು ಸಿರಿವಂತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಹಳ್ಳಿ ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡ ಕಲಿತು ಬಡತನದಲ್ಲೇ ಉಳಿದುಬಿಡಬೇಕೇ?' ಎಂಬ ಭಾವಾವೇಶದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುವ ಸೌಲಭ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಅಥವಾ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಈವರೆಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯಲಾಗಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು, ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ದೂರವಾದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಸಹಪಾಠಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಕೀಳರಿಮೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮಾತಾಡಬಲ್ಲಷ್ಟು ಇಂಗ್ಲಿಷ್

ಕಲಿತಿರುವುದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ,ಅವರ ಗಮನವೆಲ್ಲ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕಾನ್ವೆಂಟಿಗರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಡೆಗಿದೆ! ಅಂದರೆ,ಅವರ ಅಂತಿಮ ಉದ್ದೇಶವೇನಿದ್ದರೂ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಜಾರಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ,ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಸದ್ಯಕ್ಕಷ್ಟೇ 'ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ನೀತಿ 'ಯ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಇನ್ನು, ಕನ್ನಡ ಕಲಿತು ಸಿರಿವಂತರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ? ಹಾಗಾದರೆ,ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯವರ ಸದ್ಯದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿವರಿಸಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ! ಅಂದ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜ್ಞಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೇಕೆ ಕೀಳರಿಮೆ ಇರಬೇಕು? ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿಯವರು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಅಥವಾ ಜರ್ಮನಿಗಳ ಅಧ್ಯಕ್ಷರುಗಳು ಅಥವಾ ಚೀನಾ ಅಥವಾ ಜಪಾನ್‌ಗಳ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವದ ಅಥವಾ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಸ್ಥಾನಮಾನವನ್ನೇನೂ ಹೊಂದಿಲ್ಲ.ಆದರೆ, ಅವರೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಂತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಗ್ಗೆ ಕೀಳರಿಮೆಯಿಂದ ನರಳದೆ, ವಿಶ್ವವೇದಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ತಂತಮ್ಮ ದೇಶ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಂತೆ ಬೌದ್ಧಿಕ ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದ ಬಳಲದ ಅವರು,ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದ ಎಲ್ಲ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ತಂತಮ್ಮ ದೇಶ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವ ಬದ್ಧತೆ ಹಾಗೂ ದಿಗಂತ ದೃಷ್ಟಿ ಹೊಂದಿದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ರಾಜಕೀಯ ಪಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಾ, ದುಡ್ಡು ಮಾಡುವ ದಂಧೆಯನ್ನೇ ಮೂಲ ಕಸುಬು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು, ಇದರ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಾಗ,ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯೇ ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಅಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲು ಹೇಸದವರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಮತ್ತು ದಲಿತ ಹಾಗೂ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಾತಿ-ವರ್ಗಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಸಮಕಾಲೀನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಐದನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರೆ, ಅವರು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸುಳ್ಳಾಗಿದೆ. ಬೃಹತ್ ವಾಣಿಜ್ಯ ಲಾಬಿಗಳ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅಥವಾ ಪರೋಕ್ಷ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿರುವಂತೆ ತೋರುವ ಈ ತರಹದ ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳಾದ ಚಿಂತನಾ ಲಹರಿಯು, ಈ ಸಮುದಾಯಗಳ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನೇ ಭಂಗಗೊಳಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸುವ ಹುನ್ನಾರವೂ ಆಗಿದ್ದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದಲಿತ ಹಾಗೂ ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗಗಳ ನಾಯಕತ್ವದ ಒಂದು ಭಾಗವು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯಗಳ

ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ತಳ ಶೋಧನೆಗೆ ಕೈ ಹಾಕುವ ಕಷ್ಟ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ, ತಮ್ಮ ಕೀಳರಿಮೆಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಾರಣ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಮೀಪ ದೃಷ್ಟಿದೋಷದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದೆ. ಈ ನಾಯಕತ್ವವು ತಮ್ಮನ್ನು ನಂಬಿರುವ ಮುಗ್ಧ ಜನಸ್ತೋಮವನ್ನು ಜಾತಿ ವರ್ಗಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೆರಳಿಸುತ್ತಾ, ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಬೇಳೆ ಬೇಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲೇ ನಿರತವಾಗುತ್ತಿರುವದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲೂ ಎದ್ದು ಕಾಣುವಂತಿದೆ.

ಇಂತಹವರ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ದಲಿತರ-ಹಿಂದುಳಿದವರ ಬೇಡಿಕೆಯೆಂದು ಸಾರಾಸಗಟಾಗಿ ನಂಬಿ, ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವ ಬಗೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವರು ಸಲಹೆ-ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳ ಶಿಕ್ಷಕರು ತಾವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸಲು ಸಿದ್ಧವೆಂದು ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ಹೇಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಗಬೇಕೋ ಅಳಬೇಕೋ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ: ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಾನೇ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬಗ್ಗೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವ ಅಧಿಕೃತ ವಾರ್ಷಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ವರದಿಯ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಕನ್ನಡದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಮುಖ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಕರ್ನಾಟಕದ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಏಳರಿಂದ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ವಯೋಮಾನದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಶೇ.೫೩ರಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸರಳ ಗದ್ಯಭಾಗವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಓದಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಶೇ. ೭೦ರಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಳ ಕೂಡುವ ಮತ್ತು ಕಳೆಯುವ ಲೆಕ್ಕ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಶೇ. ೯೦ ಭಾಗ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಳ ಭಾಗಾಕಾರ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಜಾಗತಿಕ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ತಯಾರು ಮಾಡಹೊರಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ!

ಕನ್ನಡದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸುವರ್ಣ ಕರ್ನಾಟಕಾಚರಣೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದಾದ, ಇದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಮೋಸ ಇನ್ನೊಂದಿದೆಯೇನು? ಕನ್ನಡದ ಜನ ವ್ಯವಧಾನದಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ ವಿಚಾರವಿದು. ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಯ ವಿರುದ್ಧವಿರುವವರು , ಇದರ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ, ಖಂಡಿತಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿರೋಧಿಗಳಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ, ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಅನೌಪಚಾರಿಕವಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸೂಕ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಎಂಬುದೇ ಇಂತಹವರ ನಿಲುವಾಗಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ತುರ್ತು ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತಾವನೆಯಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ಸಮಾನತೆ

ಹಾಗೂ ಜಾತ್ಯಾತೀತತೆಯ ಆಶಯಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸಬಲ್ಲ ಆಧುನೀಕರಣದ ಪುನರ್ನಿರೂಪಣೆಯನ್ನಾಧರಿಸಿದ ಹೊಸ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾದರಿಯಡಿ ಏಕರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಜಾರಿಗಾಗಿ ಒತ್ತಾಯ. ಇದರ ಹೊರತು ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ದಾರಿಗಳು ಸುಲಭದ ಹಾಗೂ ಅಪಾಯದ ದಾರಿಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತ ಸರ್ವೋನ್ನತ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ತೀರ್ಪನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವವರೆಗಾದರೂ, ಎಲ್ಲ ಸರ್ಕಾರಿ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡುವ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರದ ಇತ್ತೀಚಿನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ವಿವೇಚನಾಶೀಲರೆಲ್ಲರೂ,ಕರ್ನಾಟಕದ ಸರ್ವಜನರ ಲೌಕಿಕಾಭ್ಯುದಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಮನಸ್ಸಿನ ಸೃಜನ ಶಕ್ತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಖಂಡಿಸಿ ವಿರೋಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಹೀಗಾಗಿ ಇದು ಕನ್ನಡದ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಹೋರಾಟವೇ ಆಗಿದೆ.

('ಸಂವಾದ', ಡಿಸೆಂಬರ್-೨೦೦೬)

○

೭. ಎರಡು ಪತ್ರಗಳು

(ಈ ಎರಡೂ ಪತ್ರಗಳು 'ಅಗ್ನಿ' ವಾರಪತ್ರಿಕೆಯು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವ ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಿ ಮತ್ತು ಅದರ ವಿರೋಧಿಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ಬರೆದ ಸಂಪಾದಕೀಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳಾಗಿ ಬರೆದ ಪತ್ರಗಳು. ಈ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲೇ ಆ ಸಂಪಾದಕೀಯಗಳ ತಿರುಳು ಮತ್ತು ಶೈಲಿಗಳನ್ನು ಅರಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ)

ಪತ್ರ: ಒಂದು

ಪ್ರಿಯ ಶ್ರೀಧರ್,

'ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೇಕು' ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಸಂಪಾದಕೀಯ ಓದಿ ನಗಬೇಕೊ, ಅಳಬೇಕೊ ತಿಳಿಯದಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಬೇಕು ಮತ್ತು ಬೇಡಗಳೆಂಬ ಎರಡೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ನೀವು ನಂಬಿದಂತಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜಾಗತೀಕರಣದ ನಿಮ್ಮ ಅರ್ಥೈಸುವಿಕೆ ಇಂಥಾ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನೇ ಆಧರಿಸಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವವರು ಕಾರು, ಮೊಬೈಲ್, ಕಂಪ್ಯೂಟರ್‌ಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲವೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಫಲಗಳೇ ಎಂದು ನೀವು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಜಾಗತೀಕರಣ ಕುರಿತ ನಿಮ್ಮ ತಿಳುವಳಿಕೆ ತಲೆಕೆಳಗಾದದ್ದಾಗಿದೆ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇಂದು ಜಾಗತೀಕರಣದ (ವಿ)ರೂಪ ತಾಳಿರುವ ಆಧುನಿಕ ನಾಗರೀಕತೆಯ ಸೃಜನಶೀಲ ವಿಮರ್ಶಕರಾಗಿದ್ದ ಗಾಂಧೀಜಿಯೂ ಅಗತ್ಯಬಿದ್ದಾಗ ಕಾರು ಬಳಸುತಿದ್ದರು ಎಂಬುದು ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ಇಂದು ಅವರಿದ್ದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಮೊಬೈಲ್ ಹಾಗೂ ಕಂಪ್ಯೂಟರ್ ಿನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಬೇಕಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲತೆಯನ್ನು ದಕ್ಷಗೊಳಿಸುವ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಮನುಷ್ಯ ಮೂರ್ಖನೇ ಸರಿ. ಜಾಗತೀಕರಣದ ವಿರೋಧಿಗಳು ಮನುಷ್ಯ ನಾಗರೀಕತೆಯ ಸಾಹಸ, ಅನ್ವೇಷಣೆ ಹಾಗೂ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ವಿರೋಧಿಗಳು ಎಂದು ನೀವು ಭಾವಿಸಿದಂತಿದೆ.

ಜಾಗತೀಕರಣದ ನಿಜವಾದ ಅಪಾಯ ಇರುವುದು ಈ ಸಾಧನ-ಸಂಶೋಧನೆಗಳನ್ನು ಜಾಗತಿಕ ಹಕ್ಕುದಾರಿಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಪಾರೀಕರಿಸಿ ಒಂದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹಾಗೂ ಬಳಕೆದಾರಿಕೆಯ ಔಚಿತ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನೇ ನಾಶ

ಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಜನರಲ್ಲಿ ತಣಿಯದ ಹಪಾಹಪಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಅದರ ರೂಕ್ಷ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ;ಜನತೆಗಾಗಿ ಇರುವ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸರಕಿನ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಅವನ ಕೇಂದ್ರದಿಂದಲೆ ಹೊರತಳ್ಳುವ ಮೂಲಕ ಸಂಘರ್ಷಮಯವಾದ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುತ್ತಿರುವ, ಅದರ ಅವಿವೇಕಿ ತರ್ಕದಲ್ಲಿ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಕುರಿತ ಸರ್ಕಾರದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಆಜ್ಞೆಯು ಇಂಥ ರೂಕ್ಷ, ಅಮಾನವೀಯ ಹಾಗೂ ಅವಿವೇಕಿ ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕೆ ಬಲಿಬಿದ್ದುದರ ದ್ಯೋತಕವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ; ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಬೇಕಿದೆ. ಆದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಕಾರ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ್ಯೂಟ್ರಲ್ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ! ಹೌದೆ?

ಹೌದಾದರೆ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನು ಚರ್ಚೆ ಸಾಧ್ಯ?

-ಡಿ.ಎಸ್.ನಾಗಭೂಷಣ

(*'ಅಗ್ನಿ' ೧೯, ಅಕ್ಟೋಬರ್, ೨೦೦೬*)

(ಸಂಪಾದಕರು ನನ್ನ ಈ ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಪಾದಕೀಯ ಬರೆದು ತಮ್ಮ ನಿಲುವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈ ಸಂಪಾದಕೀಯವು ಕೆಲವು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಟೀಕೆಗಳನ್ನೂ, ಅಸತ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಸಲೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸಂಪಾದಕರು ಪ್ರಕಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದು, ಈ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಓದಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.)

ಪತ್ರ:ಎರಡು

ಪ್ರಿಯ ಶ್ರೀಧರ್,

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ್ಯೂಟ್ರಲ್ ಭಾಷೆ ಎಂಬುದೇ ನಿಮ್ಮ ನಿಲುವಾದರೆ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನಂಥವರ ಚರ್ಚೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ (ಅಗ್ನಿ:೧೯-೧೦-೦೬)ನೀವು ಚರ್ಚೆ ಬೆಳೆಸಿದ್ದೀರಿ (ಅಗ್ನಿ:೨೬-೧೦-೦೬), ಸಂತೋಷ: ನನ್ನ ಚೋಟುದ್ದದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪುಟದಷ್ಟು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಲು ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿದೆ ಎಂಬುದೇ ನನ್ನ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳಾದರೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತಾಕಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಖಚಿತ ಪಡಿಸಿದೆ. ನನ್ನ ಪತ್ರ ನೋಡಿ ನಿಮಗೆ ಅಳು ಅಥವಾ ನಗು ಬರದೆ, ದುಗುಡ ಉಂಟಾಗಿದೆ ಎಂದಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯ ತುಂಬಾ ಎದ್ದುಕಾಣುವುದು ದುಗುಡವಲ್ಲ; ವ್ಯಂಗ್ಯ-ಕಟಕಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ

ರೋಷಾವೇಶ. ನಿಮ್ಮ ಸಂಪಾದಕೀಯ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿವೆಯೆಂದು ಬರೆದ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ನೀವು ವೈಯುಕ್ತಿಕ ದಾಳಿಯಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ನನ್ನ ಮೇಲೇ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೀರಿ ! ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈ ರೋಷಾವೇಶದ ಶೈಲಿಗೆ ಪ್ರಚೋದನೆಗೊಳಿಸಿರುವುದೇ ನನ್ನ ನಿಲುವಿನ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸಮರ್ಥನೆ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನಂತೆ, ಯಾರನ್ನೂ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವ ನೀವು, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಳಲುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೀಗ ನನ್ನನ್ನೂ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಕಿರುಚಾಡತೊಡಗಿದ್ದೀರಿ. ಇದನ್ನು ನೋಡಲಾಗದೆ, ಈ ಸುದೀರ್ಘ ಪತ್ರ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ-ಹೋದ ವಾರದ ನಿಮ್ಮ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಓದಿ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಆರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಆತಂಕಗೊಂಡಿರಬಹುದಾದ ಎಲ್ಲರ ಗಮನಕ್ಕಾಗಿ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು 'ಒಣ ಪಾಂಡಿತ್ಯ'ಎಂದಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು 'ಅಗ್ಗದ ಜನಪ್ರಿಯತೆ' ಎಂದು ಕರೆದರೆ? ಇಂಥಹ ತಗಡು ವಾದಗಳಿಂದ ಯಾರಿಗೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ನಿಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿದ್ದಂತಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸಾರ್ತ್ರೆನನ್ನು ಖಂಡಿಸಲು ನಾನು ಗಾಂಧಿ-ಲೋಹಿಯಾರನ್ನು ಬಳಸಿದೆ ಎಂಬ ನಿಜವಲ್ಲದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆ ಮೂಲಕ ನಾನು ಗಾಂಧಿ-ಲೋಹಿಯಾರನ್ನು ತಲೆ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಕುಣಿಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ, ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹತೆಯನ್ನೇ ಭಂಗಗೊಳಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ, ಲೋಹಿಯಾ ಕೂಡ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಎಂದೇ ನಾನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಂಬಿದವನು ಮತ್ತು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆದವನು ಕೂಡ ಎಂಬುದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ, ಅದೂ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಸಾರ್ತ್ರೆ, ಲೋಹಿಯಾ ಅಥವಾ ಗಾಂಧಿ ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುವ ದುಸ್ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದೆ ಎಂದು ಊಹಿಸುವುದೂ ನನಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ಯಾವಾಗ, ಎಲ್ಲಿ ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ್ದಿರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಪುನಃ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲದೆ, ಇದೆಲ್ಲಾ ಈ ಚರ್ಚೆಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಅವಶ್ಯ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆಯೇ, ಯೋಚಿಸಿ.

ಇನ್ನು ಗಾಂಧಿ-ಲೋಹಿಯಾ ಪುರಾಣ ಎಂಬೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಪದಪ್ರಯೋಗ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಇಷ್ಟೆ: ತಮ್ಮದೇ ಪುರಾಣ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾಯಕದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಇತರರೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಗಳೂ ಪುರಾಣಗಳಾಗಿ

ಕಾಣತೊಡಗುವುದು ಸಹಜವೇ ಆಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪತ್ರಿಕೆಯಾಗಿದ್ದ 'ಅಗ್ನಿ'ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಪತ್ರಿಕೆ ಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ: ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಂಪಾದಕೀಯ ನೀತಿಗೆ ಭಿನ್ನವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಜಾಗವೇ ಇಲ್ಲ ; ಇದ್ದರೂ ಅದು ಸ್ವಸಮರ್ಥನೆಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಒಂದು ಸಾಧನವಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಆಯಾಮ ನೀಡಿದ ಲಂಕೇಶ್ ಕೂಡ ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇದೇ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಇದು ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದ ಪಾತಾಳ ಲೋಕ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಕುರಿತ ಸರ್ಕಾರಿ ಆಜ್ಞೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿರುವ ಯಾವುದೇ ಸುದ್ದಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನಾಗಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸದಿರಲು ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ಆಜ್ಞೆಯ ಪರವಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಘಟಿಸಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರುವಂತೆ ತೋರುವ 'ಪ್ರಜಾವಾಣಿ'ಯ ಲೋಕವೂ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. (ಅದರ ಸಂಪಾದಕರಿಗೆ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿ ಪುರಸ್ಕರಿಸಲು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದಾಗಿದೆ!) ಇದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ಆಳುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ-self righteous ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯ-ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವೇ ಆಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನೀವು ಹೇಳುವಂತೆ ತಂತಾನೇ ನ್ಯೂಟ್ರಲ್ ಭಾಷೆ ಖಂಡಿತಾ ಅಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೂಗುದಾರ ಹಾಕಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವ ಆಜ್ಞೆಯ ವಿರುದ್ಧ ನಮ್ಮಂಥ'ಹವರ ಅಸಮಾಧಾನವೂ ಇಂಥ ನಿಲುವಿನಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿದುದಾಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಸಾರಾ ಸಗಟು ವಿರೋಧದ ನೆಲೆಯಿಂದಲ್ಲ.ಬದಲಿಗೆ, ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಶಾಲೆಗಳ ಹೊರತಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಗೊಳಿಸಿ, ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಅನೌಪಚಾರಿಕವಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸೂಕ್ತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮಂತಹವರ ನಿಲುವಾಗಿದೆ. ಐದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪಠ್ಯಾಧಾರಿತವಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಆರಂಭಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ.

ಇಂದು ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಖಾಸಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡುವುದು ದಂಡಾರ್ಹ ಅಪರಾಧವಾಗಿದೆ; ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿದ್ಯಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹೊರಹಾಕುವ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಬಂದಿರುವ ಹಿಂದುಳಿದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಸೇರಿದ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲಾ ಮಾಸ್ತರರ, ಪೋಲಿಸ್ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್‌ಗಳ ಮಕ್ಕಳೇ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂದರೆ 'ಥೂ'ಎಂದು (ಇದನ್ನು ನಾನು ಕಿವಿಯಾರೆ ಕೇಳಿದ್ದು) ಅಸಹ್ಯ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಾನ್ವೆಂಟ್‌ಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಅದೇ ಭವ್ಯ ಭವಿಷ್ಯದ ಕೀಲಿ ಕೈ ಎಂಬಂತೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಬೀಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಪಂಚನೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂಥಹ ವಿಷಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಜಾರಿ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತೂ ಆಡದೆ, ಜಾಗತೀಕರಣದ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕನ್ನಡದಿಂದ ಬದುಕು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿರುವವರು, ಇಂಥ ವಿವಂಚನೆಯ ಪೋಷಕರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನದೆ ಇನ್ನೇನನ್ನಬೇಕು? ಇಂತಹವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳ ಮಕ್ಕಳ 'ದುಃಸ್ಥಿತಿ'ಯ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುವ ನೈತಿಕ ಹಕ್ಕನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದೂ ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ಅಲ್ಲದೆ, ಇಂತಹವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ನಿಜವಾದ ಮುಕ್ತಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರೆ, ಹಳ್ಳಿ, ಜಾತಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತಿ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ 'ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕನ್ನಡದ ಕಡೆ ಕಲ್ಲೆಸೆಯುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಇನ್‌ಫೋಸಿಸ್‌ನ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಗಳಂತೆ ನೇರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಬಡ ಜನರ ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಮೆರೆಯುವುದೊಳಿತು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಇಂತಹವರ ಮಕ್ಕಳೂ, ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಫಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಾವೇ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಕೂತುಣ್ಣುತ್ತಾ, ಇತರರೆಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಈ ಪಾಲನ್ನು ಕಬಳಿಸಲು ಬರುವರೋ ಎಂಬ ಆತಂಕದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದ ಸದರಿ ಕ್ರಮವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿರುವವರೆಂದು ಹೇಳಲಾದ, 'ಬಡವರ ಮತ್ತು ಹಿಂದುಳಿದವರ ವಿರೋಧಿಗಳ' ಮಕ್ಕಳ ಸರಿಸಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾರು. ಇಂತಹ ಸ್ವಯಂಘೋಷಿತ ಸಾಮಾಜಿಕ ನಾಯಕರಿಗೆ, ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿಜ್ಞಾನಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕ ಪ್ರೊ|| ಸಿ. ಎನ್. ಆರ್. ರಾವ್ ಅವರ 'ಮೊದಲು ಕನ್ನಡ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸಿ, ನಂತರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸೋಣ'ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ, ಶಿಕ್ಷಣ ಪಂಡಿತರ ತಿರಸ್ಕಾರಾರ್ಹ ಮಾತುಗಳಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಪವಾಡ ಸದೃಶ ಪ್ರಯತ್ನ ಹಾಗೂ ಗಾಳಿ ಬೀಸುವ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂದಾಗಿ ಆಯ್ದ ಹಲವರ ಪಾಲಿಗೆ ಮಾತ್ರ ದಕ್ಕಬಲ್ಲ ಅಪಾರ ಸಂಪತ್ತಿನ ಗುಡ್ಡೆಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಬೆರಗುಗೊಳಿಸಿರುವ ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಬಹು ಯಶಸ್ವಿ ಜಾಗತಿಕ ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಆಗಿರುವ ನಾರಾಯಣ ಮೂರ್ತಿಯವರೇ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತವರಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯ ಮಾತ್ರ ಯಾರಿಗೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ !

ಯೋಚಿಸಿ ಚಲನ ವಲನಗಳನ್ನು ಆಯೋಜಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಅಂಥಹ ಚಲನ ವಲನಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಗರಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೇ ಶಸ್ತ್ರಸಜ್ಜಿತವಾಗಿ ಇರಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನೀವು, ಸಮಾಜದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ಬೆರೆಯುವ ಭಾಗ್ಯ ಪಡೆದಿರುವ ನನಗೆ ಮುಕ್ತಕತೆಯ, ಈ ಕ್ಷಣದ ಗಾಳಿಯ ಪರಿಮಳದ ಬಗ್ಗೆ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುವುದು ಉಚಿತವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ನನಗೆ ಜನಪರ, ಜೀವಪರ, ಪ್ರಗತಿಪರ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದಗಳ ಬಗೆಗೇ ಉತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲದಾಗಿದೆ, ಈ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಜನರ ಜಿಗುಪ್ಸೆಕರ ಪುಢಾರಿಗಿರಿಯನ್ನು ಕಂಡು. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವ ಜನಪರತೆಯ ದ್ವಂದ್ವ ಹಾಗೂ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಮೂಲಭೂತವಾದ ಮುಂತಾದುವು ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಪ್ರಸ್ತುತವೇ ಆಗಿದೆ. ಬಹಳ ಜನ ಹೇಳುವುದೇ ಸತ್ಯ ಎಂದು ನಂಬುವುದು ಅವಿವೇಕದ ಪರಮಾವಧಿಯೆಂದೇ ನಾನು ತಿಳಿದವನು. ಅಂಥಹ ನಂಬಿಕೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ತಲೆ ಎಣಿಕೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುವಂತಹದು. ಅಲ್ಲದೆ, ಈಗ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಮುಟ್ಟಿರುವ ಮಟ್ಟ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೂ ಬಹುಮತವನ್ನು 'ಸೃಷ್ಟಿ'ಸಬಲ್ಲಷ್ಟು ರಾಜಕೀಯಗೊಂಡಿವೆ. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಸುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನೇ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ಎಂದು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಈ ರಾಜಕಾರಣದ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಆಗಿದೆ.

ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಸುತ್ತಲಿನ ಜನಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಾಳಿದ ಅನುಭವ ಕಲಿಸಿದ ಪಾಠಗಳಷ್ಟೇ ನನಗೆ ಸತ್ಯ. ನನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಆಪ್ತವಲಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲೇ ಓದಿ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಸಿರುವ ಉತ್ಸಾಹೀ ಮಕ್ಕಳ ದೊಡ್ಡ ದಂಡೇ ನನ್ನ ಕಣ್ಮುಂದೆ ಇರುವಾಗ, ನಿಮ್ಮ 'ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು ಪಳಗಿಸುವ' ಸ್ವಘೋಷಿತ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಏಕೆ ಕೂರಲಿ? ಒಂದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇಬ್ಬರು ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮಕ್ಕಳ ಪೈಕಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂಬಳವಾಗಿ ತರುವ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮಗನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತೆ, ಉಪಚರಿಸುವಂತೆ, ಗೌರವಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವ ವಿಕ್ಷಿಪ್ತ ತಾಯಂದಿರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆಯ 'ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್' (ಇದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ತ ಪದ 'ಪುಢಾರಿಗಿರಿ') ಮೂಲಕ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲೇ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆಯ ವಿನ್ಯಾಸವನ್ನೇ ಬದಲಿಸಿರುವ ಜಾಗತೀಕರಣವನ್ನು, ಕೊಂಬು ಹಿಡಿಯದೆ ಬಾಲ ತಿರುಚಿ

ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುತ್ತೇನೆನ್ನುವ ನಿಮ್ಮ ವಾದ ನನಗೆ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿ ಕಂಡಿದೆ. ಎಷ್ಟು ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದ ಎಂದರೆ, ಮೊನ್ನೆ ದಲಿತ ಸಂಘರ್ಷ ಸಮಿತಿಯ ಪದಾಧಿಕಾರಿಯೊಬ್ಬರು ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಕುರಿತ ಸರ್ಕಾರದ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿರುವವರ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮಷ್ಟೇ ಆವೇಶದಿಂದ ಹರಿಹಾಯುತ್ತಾ, ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯದಿದ್ದರೆ ಸಂವಿಧಾನ ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದಷ್ಟು; ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಮೊದಲನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತಿದ್ದ ಹಾಗೆ! ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವರು ಇಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯಾಪಕಾರ್ಥದ ಸಮಾನತೆಯ ತತ್ವವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಗಂಭೀರವಾದ ಅನುಮಾನಗಳಿವೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ: ನೀವು ನನ್ನ ಓದಿಗಾಗಿ ಹಲವು ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಶಿಫಾರ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಹಾಗೇ, ನಾನೂ ನನ್ನ ವಾದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ, ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನೀವೇ ನನಗೆ ಶಿಫಾರ್ಸು ಮಾಡಿರುವ ಅಮಾರ್ತ್ಯಸೇನರು ಇಂದಿನ ಭಾರತದ ಬಗ್ಗೆ ಆಡಿರುವ ಒಂದು ಮಾತನ್ನಷ್ಟೇ ನಿಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ: "ಇಂದು ಅರ್ಧ ಭಾರತ ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾ ಆಗುವ ಆತುರದಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಇನ್ನರ್ಧ ಇಥಿಯೋಪಿಯಾ ಆಗುವ ದುರಂತವನ್ನೆದುರಿಸುತ್ತಿದೆ"

ಡಿ.ಎಸ್. ನಾಗಭೂಷಣ

ಡಿ. ಎಸ್. ನಾಗಭೂಷಣ



ಆಕಾಶವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ವಿವಿಧ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿ ಈಗ ಸ್ವಯಂ ನಿವೃತ್ತಿ ಪಡೆದು ಶಿವಮೊಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಡಿ.ಎಸ್.ನಾಗಭೂಷಣ ಮೂಲತಃ ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಪಡೆದವರು. ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಂಕಥನಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸುವ ಇವರ ಪ್ರಮುಖ ಕೃತಿಗಳೆಂದರೆ 'ಗಮನ' 'ಅನೇಕ' ಹಾಗೂ 'ಬೇರು ಬಿಳಲು' ಇವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇವರು ಸಮಾಜವಾದಿ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವ ಹಲವಾರು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿರುವುದಲ್ಲದೆ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಆಲನಹಳ್ಳಿ, ಮಾರ್ಕ್ಸ್, ಕುವೆಂಪು, ಲೋಹಿಯಾ ಹಾಗೂ ಜಿ.ಎಸ್.ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪನವರನ್ನು ಕುರಿತಂತೆ ಸ್ಮರಣ/ಅಭಿನಂದನಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.